SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Пам'ятаймо про Україну!

Рік 121, ЧИСЛО 25, П'ЯТНИЦЯ, 20 ЧЕРВНЯ 2014 РОКУ | 1893 | Vol. 121, No. 25, FRIDAY, JUNE 20, 2014 | $2.00

Бойовики відмовляються скласти зброю

КИЇВ. – „Україна в односторонньому порядку припинить вогонь на сході країни, щоб дати можливість збройним формуванням роззброїтися, а російським найманцям залишити країну, – заявив 18 червня Президент України Петро Порошенко. Негайно після цього ми маємо отримати підтримку з боку всіх учасників подій на Донбасі".

За його словами, час припинення вогню буде дуже коротким, і за цей час має відбутися роззброєння з боку незаконних збройних формувань, а також наведення ладу в реґіоні.

„Зі свого боку, я запропоную коридор, щоб російські найманці могли залишити зі зброєю територію України", – сказав П. Порошенко. Влада також очікує на звільнення заручників.

„Бойовики „Донецької народної республіки" відмовляються скласти зброю", – повідомив один з провідників бойовиків Денис Пушилін, який перебуває в Москві. „Ось що виходить: вони припиняють вогонь, ми роззброюємося, і вони нас беруть беззбройними", – заявив він.

Д. Пушилін перебуває в карному розшуку. Йому вдалося сховатися від українських правоохоронців і виїхати до Москви.

(„Інтерфакс-Україна, „Українська правда")

Терористи збили російською ракетою літак

ЛУГАНСЬК. – Військово-транспортний літак Іл-76 терористи збили двома ракетами в ніч на 14 червня. Загинули 49 військових: дев'ять членів залоги з Мелітополя Запорізької области, 40 десантників з Донецька, Херсона, Одеси, Харкова, Луганська, Кіровограда, Дніпропетровська, Кривого Рогу, Павлограда, Дніпродзержинська, Нікополя, Львова.

Літак міг ще приземлитися після влучення двох ракет, але терористи спрямували на нього довгу чергу з крупнокаліберного кулемету бронебійно-запалювальними набоями. Вибухнув газ і літак впав на землю.

Речник групи „Інформаційний спротив" Дмитро Тимчук повідомив, що на місці, з якого підбили Іл-76, знайшли три пускові труби від зенітно-ракетного комплексу 9К38 „Ігла".

Президент України Петро Порошенко оголосив 15 червня Днем жалоби. „Усі, хто причетний до цинічного терористичного акту такого маштабу, обов'язково будуть покарані", – заявив він. Раніше жалобу оголосили у Луганській і Дніпропетровській областях. Мелітополь теж у жалобі, адже тут служили члени залоги літака Іл-76. Коли місто зможе попрощатися з ними покищо не знають. Територію, де впав Іл-76, контролюють бойовики.

Акції протесту біля Посольства Росії в Києві проти аґресивних дій цієї держави на сході України. (Фото: Інформаційне аґентство Волинські Новини, ZN.UA)

15 червня начальника Головного оперативного управління Генерального штабу Збройних сил України Олександра Шутова і низку військовослужбовців відсторонили від виконання обов'язків на час розслідування трагедії з літаком Іл-76. Верховна Рада створила тимчасову слідчу комісію з розслідування обставин знищення військово-транспортного літака Іл-76 поблизу Луганська. За дане рішення проголосували 274 народних депутати з 302, зареєстрованих у сесійній залі.

У Києві біля Посольства Росії 14-15 черв-

(Закінчення на стор. 8)

АКТУАЛЬНА ТЕМА

Все головне, але є найголовніше

Петро Часто

Сказати, що Петро Порошенко очолив Українську державу у дуже складний для неї час, – це було б тільки напівправдою. Так, складніших обставин годі уявити: ще б трохи протривав режим „реґіоналів" – і держава втратила б головні ознаки своєї українськости. Вся так звана владна вертикаль будувалася з далекосяжним наміром унеможливити національне відродження в Україні, не дати наповнити формальну незалежність реальним змістом, залишивши Україну в колі вирішального впливу Москви, увічнити цей колоніяльний стан.

Протягом 22 років крок за кроком втілювався україножерний плян Кремля. На жаль, великою мірою – руками української політичної верхівки, котра у своїй традиційній запобігливості перед „старшим братом" боялася визнати, що Росія завжди була, є і завжди буде найбільшим ворогом України і українського свободолюбства.

Цього визнання вже ніколи б і не сталося, якби життя української суспільности залежало лише від офіційної політики, а не від самого народу і його невмирущого гону до правди і справедливости. Майдан-2014, Революція української гідности і чести, змив з українського шляху облудну піну політиканства і беззастережно сказав, що є що в Україні і хто є хто. Оцією неочікуваною ні „реґіоналами", ні Москвою силою народної правди пройнявся аж п'ятий Президент України Петро Порошенко, коли у своїй інавґураційній промові сказав:

„…Для реалізації наших амбітних плянів нам потрібні не лише мир та єдність країни, але й консолідація всіх патріотичних, проукраїнських, проевропейських сил.

Маємо постійно тримати в пам'яті суворі уроки національно-визвольних змагань сімнадцятих-двадцятих років минулого століття. Тоді наші політики не змогли об'єднатися, спільно протистояти аґресії.

Володимир Винниченко боровся проти Михайла Грушевського, Симон Петлюра проти Павла Скоропадського. А Нестор Махно – проти всіх.

Постійні чвари та конфлікти між видатними українцями призвели до втрати нашої державности. Висновки належить робити не лише з архівів столітньої давнини, але й з недавніх подій… Нас уже ніхто не оберне в рабів кріміналу та бюрократії, в прислужників колоніяльної влади…".

Як засвідчила ця змістовна проукраїнська промова, Президент П. Порошенко, як жоден з його попередників, виразно відчуває за собою нову якість України – її громадянське суспільство, здатне до самоорганізації і до відповідальности за долю держави. Отже, в надзвичайно складних нинішніх обставинах Президент має велику можливість спертися не на старий полі-

(Закінчення на стор. 2)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Вбили п’ять прикордонників

МАРІЮПІЛЬ. – 14 червня терористи в районі заводу „Азовсталь“ з ґранатометів та автоматів обстріляли колону автомобілів Державної прикордонної служби. Загинуло п’ять прикордонників, ще сім поранені. Авта перевозили продовольство до підрозділів державного кордону. *(„Українська правда“)*

Посилено захист кордону

КИЇВ. – 17 червня Верховна Рада прийняла постанову про демаракацію в односторонньому порядку сухопутної ділянки кордону з Російською Федерацією, яка буде обладнана за прикладом зовнішніх кордонів Европейського союзу. За таке рішення проголосував 261 народний депутат. Не голосували у повному складі фракції Компартії України та Партії Реґіонів. Державна прикордонна служба України має у місячний термін розширити штат службовців для повнішого охоплення ділянки державного кордону з Російською Федерацією, Кабінет міністрів має визначити кількість пунктів пропуску через державний кордон з Росією. Передбачено негайно ухвалити рішення про призупинення роботи пунктів пропуску через державний кордон та посилити контролю над ділянкою державного кордону з Республікою Молдова в районах межування з невизнаною Придністровською Молдавською республікою. *(УНІАН)*

Затверджено новий склад РНБО

КИЇВ. – 16 червня Президент України Петро Порошенко затвердив новий склад Ради національної безпеки та оборони (РНБО). До її складу входять Петро Порошенко, Арсен Аваков – міністер внутрішніх справ, Віктор Гвоздь – голова Служби зовнішньої розвідки, Андрій Дещиця – виконуючий обов’язки міністра закордонних справ, Михайло Коваль – виконуючий обов’язки міністра оборони, Степан Кубів – голова Нацбанку, Борис Ложкін – голова Адміністрації Президента, Олег Махніцький – виконуючий обов’язки Генерального прокурора, Валентин Наливайченко – голова Служби безпеки України, Андрій Парубій – секретар РНБО, Павло Петренко – міністер юстиції, Олександер Турчинов – голова Верховної Ради, Олександер Шлапак – міністер фінансів, Віталій Ярема – перший віце-прем’єр-міністер, Арсеній Яценюк – прем’єр-міністер. *(„Українська правда“)*

Оновлюють барикади

КИЇВ. – На Майдані старі барикади міняють на нові з бетонних плит. На Хрещатику біля Европейської площі задіяні три екскаватори і близько десятка вантажівок. 14 червня старі барикади з шин, бруківки та різних підручних матеріялів почали міняти на нові перекриття з бетонних плит. Повністю звільнити Хрещатик від барикад не дозволяють майданівці. Намети, сцена та інші конструкції продовжують стояти на Майдані. *(„Кореспондент“)*

НАТО оприлюднило знімки

КИЇВ. – НАТО 14 червня оприлюднило супутникові фотографії, на яких чітко видно, як конвой з трьох танків входить на територію східної України. До цього вони перебували на військовій стоянці під Ростовом, на якій є не менше 10 танків Т-64. Хоча танки не мають чітких російських відміток, представники НАТО і США не сумніваються в їх походженні. Сам факт, що немає будь-якого маркування, нагадує тактику Росії. 12 червня Міністер внутрішніх справ Арсен Аваков повідомив, що кілька російських бронетранспортерів і танків перетнули кордон з Україною через захоплені терористами прикордонні пункти пропуску. Один з провідників терористів Денис Пушилін підтвердив отримання від Росії трьох танків, які „дають надію захистити місто“. 13 червня керівник Центру військово-політичних досліджень Дмитро Тимчук заявив, що українські вояки підбили два танки, які раніше прибули з Росії в розпорядження бойовиків. *(УНІАН)*

В пам’ять про „Небесну сотню“

Михайло Михайлинин

РІДКІВЦІ, Чернівецька область. – 1 червня у селі було освячено пам’ятник героям „Небесної сотні“. Чин освячення здійснив Єпископ Коломийсько-Чернівецької Єпархії Української Греко-Католицької Церкви Василій Івасюк у супроводі місцевих священиків.

Пам’ятник встановлено за гроші селян. Діти і молодь читали вірші та співали патріотичні пісні, присвячені „Небесній сотні“.

Вшанувати побратимів прийшли члени „Самооборони Майдану“, які звернулися до всіх з хвилюючим закликом берегти пам’ять про героїв, з молитвою долати нові випробування.

З квітами та свічками до пам’ятника приїхали й діти-сироти з Бережан, щоб також єднатися цього дня з великою українською родиною.

Під час освячення пам’ятника у селі Рідківці. (Фото: Михайло Михайлинин)

Яку люстрацію запропонували Президентові Петрові Порошенкові

13 червня Громадська ініціятива „Воля“ передала новообраному Президентові України Петрові Порошенкові розроблений правниками-волонтерами закон „Про очищення влади“. Його три основні ідеї викладає у нижче вміщеному матеріялі керівник Люстраційного комітету України Єгор Соболєв.

1. Суди, прокуратура, Служба безпеки, міліція та державна служба мають отримати законодавство за стандартами Евросоюзу. Їхня чисельність має бути різко скорочена (лише за Віктора Януковича була збільшена на 70 тис. осіб), а платні – збільшені.

2. Усі – від президента до рядового міліціонера мають перейти перевірку з використанням детектора брехні. Посадовців, які не можуть пояснити майно своїх родин; які словами чи діями підтримували зазихання на нашу територіяльну цілісність; які під час Майдану були начальниками і не написали заяву про звільнення; які є вихідцями з КҐБ або очолювали компартійні та комсомольські організації – прибрати з посад на 10 років. Про кожну перевірку кожного судді, прокурора, „СБУшника“, міліціонера, чиновника повідомляти громадськість і впродовж двох тижнів чекати від неї свідчень про правопорушення. Хто не перейде перевірку – теж прибрати з посад на 10 років.

3. Набрати нових суддів, прокурорів, міліціонерів, чиновників через відкриті конкурси. Дані про кожного претендента оголошувати і теж чекати свідчень громадськості. Її представники і журналісти мають бути в кожній комісії. Організувати перевірку та підбір кадрів має Аґентство з державної служби, яке має пройти очищення першим.

Президентові передали цей проєкт, щоб він поставив свій підпис і вніс до парляменту як свій із закликом „Приймайте, поки я вас не розпустив“. Ми зберемо людей на підтримку голосування.

(„Українська правда“)

Все головне...

(Закінчення зі стор. 1)

тикум з його вузькопартійними інтересами, а на все суспільство, вже навіть на сьогодні досить добре структуроване і представлене сотнями громадських організацій і рухів. Це величезна запорука успішности влади і її надійний резерв, але в той самий час і Президент, і утворений ним уряд будуть підзвітними перед громадянським суспільством, воно постійно і публічно контролюватиме їх. Бо політично, соціяльно, культурно визрілий українській спільноті сьогодні потрібні не „месії“, а конструктивні управлінці, котрі знають, як вивести Україну на шлях розвитку і розквіту.

Тому, очевидно, пильно вивчатиметься кожна призначена П. Порошенком урядова кандидатура, аналізуватимуться застосовані до неї критерії. І тут не обійдеться без суперечностей, як це вже сталося з приводу Бориса Ложкіна, призначеного керівником Президентської адміністрації. Багато хто (наприклад – відомий активіст Майдану Ігор Луценко) вважає Б. Ложкіна одним з найголовніших русифікаторів України – на тій підставі, що він успішно розвивав російськомовну пресу. Контрарґумент: з таким же успіхом він може дбати і про україномовну пресу, оскільки належить до кола діячів, особисто відданих П. Порошенкові. Але хіба ця відповідь може заспокоїти нас? Сама по собі особиста відданість може мати високу ціну, а може й не мати жодної ціни, коли, скажімо, йдеться про відданість такому узурпаторові влади, яким був Віктор Янукович.

Отже, критерій громадянського суспільства – відданість Україні і українській справі, а не особі того чи іншого державного діяча. Певна річ, формуючи урядову команду, Президент повинен мати простір для маневру і досить вільну руку, щоб реалізовувати концепцію, задля якої народ його й обрав на цей пост. Проте виводити Україну з сьогоднішніх трагічних обставин покликаний не стільки особисто відданий Президентові управлінський апарат, скільки відданий ідеї свободи і незалежности український народ. П. Порошенко ні на мить не повинен втратити відчуття, що за його спиною – революційний Майдан.

Поєднувати політичну і економічну відбудову з революцією – це дуже тяжко. Зате легше розуміється, що ж тут головне, що є найбільшою перешкодою для миру в Україні. Жаль буде П. Порошенка, якщо він хоч на крок відстане від народного революційного фронту, метою якого є остаточне подолання колоніяльного стану Української держави. Український народ прийняв виклик Москви, це повинна чітко і ясно зробити й нова українська влада.

Нема найменшого сумніву: українці масово звільняються від страху перед Кремлем і російським великодержавним шовінізмом. Ще недавно у сні не могло приснитися, що Посольство Росії в Києві може бути оточене обуреним народом. Але як інакше він міг відповісти на варварське знищення 14 червня українського літака над Луганськом – російською зброєю і російськими руками?

Імперія, хоч як би вона не наїжачувалася ракетами, Україну перемогти неспроможна. Онтологічно неспроможна.

ПРО ІНФОРМАЦІЙНУ ВІЙНУ

Не пийте воду з калюжі

Ігор Ісіченко

Війна, розпочата Росією проти України, позначається широким застосуванням інформаційних технологій. Їхніми жертвами стала значна частина мешканців Криму й Донбасу, політичні погляди яких зазнали отруйного впливу російських телеканалів і соціяльних мереж. В інформаційному просторі формується світ мітів, здатний підмінити в свідомості людини реальний довколишній світ. Незахищена, слабка особистість може стати і часто стає заручником світу мітів, тікає в нього від реальности, а відчуття несумісности цих двох світів викликає в неї депресію.

Війна в інформаційному просторі передбачає використання дезінформації, тенденційність в трактуванні подій, їхнє однобічне висвітлення, маніпулювання фактами. Це необхідно розуміти кожному християнинові, який, вмикаючи телевізор, комп'ютер, радіоприймач, відкриваючи газету, стає споживачем інформації, а отже, об'єктом інформаційних атак.

Пастирською місією священика є застерігати парафіян від невибагливого й довірливого сприйняття інформації. Не йдеться про втечу з інформаційного простору: відмова від користування сучасними технологіями не рятує від поширюваних усно пліток, а російські спецслужби здавна вважаються майстрами оперування настроєм натовпу. Священик має вчитися сам і вчити парафіян свідомому доборові інформації, критичному аналізові фактів, виявленню прихованої мети тенденційної інтерпретації подій.

Пошук сенсацій і зосередження уваги на них – звичайне для журналістики. Легко потрапити в інформаційну пастку, стежачи лише за найпопулярнішими повідомленнями про ключові події. Але справжнє життя значно ширше за військовий конфлікт чи президентські вибори. Його повноту допомагають відчути інформаційні матеріяли релігійного змісту, аналітичні статті з позаполітичних сфер, особисті рефлексії авторитетних осіб. Про їхній пошук треба дбати самостійно, виходячи з власних уподобань і переконань.

Слід завжди пам'ятати: діставати інформацію з неперевіреного джерела – те саме, що пити воду з калюжі. Тому варто обмежити себе використанням тих медійних засобів, які дбають про власну репутацію і не подають неперевірених повідомлень. Дуже корисно стежити не лише за національними, а й за міжнародними службами новин: BBC, CNN, Euronews тощо.

В Росії не існує засобів масової інформації, незалежних від влади. Тамтешні соціяльні мережі („ВКонтакте", „Одноклассники") також контролюють всюдипроникні спецслужби й використовують їх для утвердження неоімперської доктрини, як і російська відеопродукція, що поширюється в Україні.

Необхідно завжди враховувати, хто є власником медіа-ресурсів і які він займає політичні позиції. Адже це неодмінно відображатиметься на редакційній політиці.

Критичні матеріяли про армію, державну владу, силові структури можуть бути замовними й покликаними провокувати внутрішні конфлікти, невдоволення, паралізувати заплановані військові дії, викликати паніку. Партійну боротьбу, кар'єрні змагання, гонитву за економічним впливом можуть використовувати журналісти, найняті з метою дискредитації опонентів. На жаль, ці процеси не припиняються і під час загальнонаціонального протистояння аґресорові.

Найбільш цинічним засобом ведення інформаційної війни є використання церковної риторики для маскування злочинів проти людства. Христос застерігав: „Не кожен, хто каже до Мене: „Господи, Господи!" увійде в Царство Небесне, але той, хто виконує волю Мого Отця, що на небі" (Мт. 7:21). І за зразок для наслідування Він дає нам у притчі не самовдоволеного священика, а доброго самарянина, який зупинився для допомоги постраждалому від розбійників. Убивства мирних людей, терор, етнічні чистки в Криму й на Донбасі Господь судитиме ще суворіше за те, що їхні організатори прикривалися фразами про „захист православ'я".

Треба пам'ятати про "тролінг" – розміщення в Інтернеті провокаційних повідомлень, образ на адресу опонентів, яким часом займаються спеціяльно найняті особи. Полеміка з ними безглузда, як і активне реаґування на них.

У проповідях, у бесідах з парафіянами необхідно нагадувати про те, що тільки пізнання правди робить людину справді вільною. Захист власної свободи передбачає і самооборону від маніпулювання нашою свідомістю через інформаційні мережі. Навчаючись боронити своє право на здобуття правдивої інформації, ми здобуваємо шанс виграти невидиму війну, що ведеться аґресором проти кожного з нас.

Про автора: Ігор (Ісіченко), Архиєпископ Харківський і Полтавський Української Автокефальної Православної Церкви, Харків.

НА ТЕМИ ДНЯ

Хто живе на Донбасі?

Ярослав Ганіткевич

В зв'язку з подіями в Донецькій та Луганській областях України виникає питання про склад і характеристику населення цих областей, яку намагаються представити як нову державу „Новоросію", населену росіянами. Офіційні ж дані свідчать, що в Донецькій області українці становлять 56.87 відс. населення, росіяни – 38.22 відс. У 1939 році українці тут становили 59.3 відс., а росіяни 31.2 відс. Отже, росіяни прибували на українські землі.

У 11 районах Донецької области понад половини населення спілкується українською мовою. В інших 11 районах Донеччини українською мовою спілкується 35-43 відс. населення.

Подібний склад населення Луганської области – більшість населення становлять українці (57.96 відс., росіяни – 39.05 відс.). З 20 районів у 15 районах Луганщини україномовного населення більше, ніж російськомовного. У шести районах понад 90 відс. – українськомовне населення. В інших районах кількість українськомовного населення становить 20-43 відс.

Українська мова збереглася у корінного населення після століть русифікації, переслідування і репресування „українських націоналістів". Земля ця століттями була заселена українцями, від Київської Русі-України, Гетьмансько-Козацької України, Української Народної Республіки, після знищення комуністичним режимом мільйонів українців в роки Голодомору, за комуністичного режиму в СРСР.

В містах переважає російська мова, адже вона почала насаджуватися після Переяславської ради сотнями указів царського уряду, присланими з Російської імперії чиновниками, пізніше керівниками і начальниками комуністичного режиму, жорстокими постановами Компартії 1932 року про ліквідацію „українізації", посиленими в 1970-их роках.

То ж в оголошеній сепаратистами „Новоросії" понад 4 млн. українців, а прибулого російського населення менше 3 млн., в багатьох районах їх взагалі невелика кількість.

Чому ж тепер прислані з сусідньої держави терористи, оплачувані величезними грішми, вважають можливим повністю нехтувати переважаючим українським населенням, вбивають багатьох українців, знищують українські організації та патріотичні об'єднання? Чи це не злочинна спроба повторити політику Сталіна 1932 року, який заборонив українізацію, нищив українські села, в тому числі у Сталінській (тепер Донецькій) і Ворошилов-

(Закінчення на стор. 7)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

На Порошенка готували замах

КИЇВ. – У ніч на 14 червня біля будівлі Адміністрації президента патруль Управління державної охорони виявив вибуховий пристрій, який складався з п'яти ґранат, детонатора і мобільного телефону. Вибуховий пристрій був начинений гайками. Зловмисник не встиг привести пристрій у стан готовности. Також в цьому місці на огородженні внутрішнього двору виявлено записку: „Якщо не припиниш війну, війна прийде до тебе". *(„Українська правда")*

Застрелили активіста Евромайдану

ЛУГАНСЬК. – Після дводенних катувань терористи самопроголошеної „Луганської народної республіки" застрелили 15 червня активіста луганського Евромайдану Олександра Решетняка. Після поранення в спину він три доби боровся за життя в реанімації обласної лікарні. Бойовики катували О. Решетняка в надії отримати інформацію про місце розташування патріотичного батальйону „Айдар". Не отримавши ніякої інформації, вони вистрелили йому в спину. О. Решетняк був викрадений 10 червня у Луганську. *(„Українська правда")*

Утворили "Новоросію"

ДОНЕЦЬК. – Самопроголошені „Луганська і Донецька народні республіки" об'єдналися, сформувавши нову „державу" – "Новоросія". Документ про об'єднання в складі „Новоросії" був підписаний 24 травня за закритими дверима в Донецьку на з'їзді реґіонів південного сходу України. Ініціятором об'єднання став депутат Верховної Ради Олег Царьов. Документ про об'єднання підписали самопроголошений прем'єр-міністер „Донецької народної республіки" Олександер Бородай і голова „Луганської народної республіки" Олексій Карякін. За заявою „народного губернатора" Донецької области Павла Ґубарєва, в „Новоросію" планується входження Дніпропетровської, Запорізької, Одеської, Миколаївської, Харківської та Херсонської областей. „Схід України – це Новоросія, яку більшовики навіщось віддали Україні", – заявив Президент Росії Володимир Путін. *(„Голос Америки")*

Військові провели віче

КИЇВ. – Представники Національної ґвардії України 15 червня провели віче біля Кабінету міністрів і звернулися до Президента Петра Порошенка з вимогою негайного закриття кордону з Російською Федерацією, введення надзвичайного стану в східних областях України, залучення Збройних сил України до проведення широкомаштабної військової операції, звернення до Ради безпеки ООН про визнання Росії аґресором, що веде неоголошену війну проти України терористичними методами. *(„Кореспондент")*

Вивезли дітей в Росію

ЛУГАНСЬК. – 15 червня 50 дітей Лисичанська, Рубіжного, Олександрівки вивезли до пансіонату „Вользький" у Волгоґрадській области Росії. Співголова ради руху „Народний фронт" Олег Царьов передав гроші для відправлення дітей на територію Росії. *(„Кореспондент")*

Україні вистачить свого газу

КИЇВ. – Україна протягом літа зможе забезпечувати себе газом внутрішнього видобутку, практично не вдаючись до запасів в своїх підземних сховищах, – заявив 13 червня голова правління компанії „Нафтогаз України" Андрій Коболєв. „Наразі обсяг газу, який видобувається в Україні, приблизно дорівнює обсягові споживання, а при зниженні споживання його навіть буде трохи більше", – сказав він. Якщо не буде досягнуто домовлености з „Ґазпромом", Україна до початку жовтня повинна знайти рішення для зниження споживання природного газу за допомогою максимального використання альтернативних джерел енергії в зимовий період, а також максимально використовувати можливості реверсних поставок з Европи. *(„Кореспондент")*

АМЕРИКА І СВІТ

В Ізраїлі – новий президент

ЄРУСАЛИМ. – 10 червня в Кнесеті, ізраїльському парляменті, відбулася друга тура виборів нового президента країни. Ним став Реувен Рівлін, який представляє правлячу партію „Лікуд". Він змінив на цьому посту 90-річного Шимона Переса. В минулому Р. Рівлін займав посади речника Кнесету і міністра зв'язку. В Ізраїлі президент виконує переважно церемоніяльні функції. *(„Кореспондент")*

Монополія „Ґазпрому" – не вічна

ВІЛЬНЮС. – Антимонопольна комісія Литви наклала грошову кару на російську компанію „Ґазпром" в розмірі 48.4 млн. дол. – за створення перешкод для конкуренції на газовому ринку країни. Річ у тому, що „Ґазпром" перешкоджав державній компанії Литви „Lietuvos Energija" в закупівлі газу в Західній Европі за нижчою ціною. В ході розслідування з'ясувалося, що відмова „Ґазпрому" вести переговори з „Lietuvos Energija" з приводу договору про обмін природним газом на 2013-2015 роки створила перешкоди для придбання компанією газу в іншого постачальника. Раніше влада Литви заявляла про намір до 2015 року покласти край монополії „Ґазпрому" на своєму газовому ринку і плянувала найближчим часом домовитися про закупівлю зрідженого природного газу у норвезької компанії „Statoil". *(Бі-Бі-Сі)*

Хочеш миру – готуйся до війни

ВІЛЬНЮС. – Від 9 до 20 червня на території всіх трьох балтійських країн – Литви, Латвії і Естонії – відбуваються навчання НАТО „Saber Strike-2014" („Удар шаблі"). У навчаннях беруть участь понад 4,800 військових з 10 країн: близько 2,600 тренуються в Литві, 2,000 – у Латвії, кілька сот – в Естонії. Серед військової техніки, яку використовують під час навчань – чотири танки „Leopard 2 A5", які були доставлені в країни Балтії з Данії. Основні цілі навчань – підвищення взаємодії об'єднаних військових сил НАТО. Водночас, у відповідь, в Калінінградській области розпочалися великі навчання російських збройних сил. У них беруть участь корабельні угрупування, підрозділи десантників, морської піхоти, об'єднання протиповітряної оборони, винищувачі і бомбардувальники. *(„Дзеркало тижня")*

Московський цинік дістав відповідь

ЄРЕВАН. – Після того, як керівник кремлівського пропаґандистського проєкту „Россія сеґодня" Дмитро Кисельов на засіданні Вірмено-російського парляментського клюбу 10 червня закликав просувати російську мову і російську культуру в Вірменії „в інтересах безпеки", група вірменських парляментаріїв запропонувала оголосити скандального журналіста „персоною нон ґрата". Парляментарій з фракції опозиційної партії „Спадщина" Олександер Арзуманян назвав „цинічними" слова Д. Кисельова, підкресливши, що вони загрожують вірменській державності. „Слово „цинік" в перекладі з грецької мови означає „пес", і я закликаю позбавити Національні збори Вірменії від собачого гавкоту". – сказав депутат. *(„Кореспондент")*

В Іраку нема миру

МОСУЛ. – Бойовики з ісламістського угруповання „Ісламська держава Іраку й Леванту" 9 червня взяли під свою контролю друге найбільше місто Іраку – Мосул, що за 350 кілометрів на північ від Багдаду. Після збройних сутичок бойовики, протягом ночі, відтіснили зі своїх позицій поліцію і військових. Десятки озброєних ісламістів штурмували урядові будівлі, зайняли поліцейські відділки й звільнили з в'язниць декого з раніше засуджених. Іракські сили безпеки намагаються приборкати бойовиків у кількох частинах країни. Кілька місяців тому, ісламісти захопили місто Фалуджа. За даними ООН, цього року внаслідок насильства в Іраку загинуло приблизно 4,500 осіб. З огляду на події в Мосулі Прем'єр-міністер Іраку Нурі аль-Малікі закликав парлямент оголосити у країні надзвичайний стан. Бойовиків угруповання „Ісламська держава Іраку й Леванту" пов'язують з терористичною організацією „Аль-Кайда". *(„Голос Америки")*

ТОЧКА ЗОРУ

Коли закінчиться війна з Росією

Віталій Пирович

Заява Президента Петра Порошенка про те, що тільки Росія може ґарантувати безпеку України і що українсько-російський діялог налагоджується, а також слова виконуючого обов'язки Міністра оборони Михайла Коваля про те, що вже у найближчі дні вогонь на Донбасі може бути припинений, безперечно, – це саме те, що хочуть чути у світі та в Україні.

І усе б було добре, якщо не зважати на два факти: по-перше, зараз Росія обігрує Україну з рахунком 2:0 (втрачений Крим та Донбас у вогні) і жодні перемовини про перемир'я не скасують цього рахунку на табло, а лише зафіксують поразку, по-друге, санкції третього рівня переносяться на невизначений термін і, по-третє, вірити в якісь ґарантії від Росії може тільки людина дуже далека від політики.

І якраз у цьому є одна з найбільших небезпек миролюбної риторики української влади, бо в те, що українсько-російські взаємини нормалізуються надовго, можуть повірити дуже багато людей в Україні та на Заході. І це дасть шанс Росії уникнути остаточного та близького розгрому.

Чому не можна вірити Росії? Тому що концепція її існування, яка добровільно не зміниться доки живий Володимир Путін, – експансія до тих пір, доки Росія не матиме того впливу на міжнародну політику, який мав СРСР. Зрештою, тут головне не мета, а сам процес постійної експансії, який дозволить В. Путінові утримувати владу. На цьому шляху не існує незалежної України, Молдови, Грузії, а в різних точках світу мають виникати антизахідні пожежі, на зразок сирійської.

Захід вже пробачив Росії грузинську війну, бо подивився на цей конфлікт й вирішив, що російська армія не готова до серйозного протистояння. І це було помилкою. В. Путін готувався кілька років і анексував Крим та показує на Донбасі світові війну нового типу, що зі здивуванням відзначають у НАТО. У той же час у світу немає відповіді на ці виклики. До санкцій третього рівня виявилася не готовою не стільки Росія, скільки, насамперед, европейці, оскільки ці санкції вдарять не лише по Росії, а й по Европі.

І теперішній мирний діялог між Росією та Україною лише приховує неготовність Европи до санкцій третього рівня. Безперечно, Україна не повинна вимагати зараз таких санкцій, інакше европейці просто зненавидять Київ, через який будуть терпіти негаразди. Адже звинувачувати у всьому будуть не стільки Росію, скільки „непоступливу" Україну. І підігрівати ці настрої буде величезне російське лабі в Европі.

Справді, зараз усім потрібен перепочинок, але Україна має чітко артикулювати на всіх переговорах і як можна частіше нагадувати – ми не забули про Крим, ми досі маємо проблеми з Донбасом, жодна Естонія не може почувати себе в безпеці, доки існує Росія.

Таким чином, громадську думку і в Україні, і в світі треба чітко формувати у тому напрямку, що у війні з Росією може бути лише перерва, але мир неможливий аж до капітуляції В. Путіна. І Захід має готуватися до санкцій третього рівня через кілька років, а Україна повинна на цей момент мати армію, готову до війни в Криму та Ростовській області. Бо, можна не сумніватися, що Росія цей перепочинок використає з розумом і готуватиметься до нових санкцій та дестабілізації ситуації на півдні України, Молдові та Грузії.

Тому у нинішній мирній риториці українського керівництва повинні й далі звучати „залізні нотки", які б не дали заколисати ні українців, ні европейців.

(Еспресо ТВ)

Росія або загине, або піде услід Україні

Віктор Суворов

Цієї осені вийде українською мовою книга „Остання Республіка" колишнього радянського розвідника Віктора Суворова (він же Володимир Різун), котрий перейшов на захід і був заочно засуджений російським судом на кару смерти. Він є автором багатьох досліджень, в яких викрив антилюдяну радянську систему влади. В процесі підготування згаданого видання до друку В. Суворов написав післямову, в якій проводить паралелі Останньої Республіки з Росією у зв'язку з російським військовим вторгненням в Україну. Нижче пропонуємо нашим читачам цей текст.

Імперія має зростати. Якщо імперія не зростає, виникає застій, який невідворотно тягне за собою розвал. Імперія нагадує повну вантажівку на крижаному схилі: або дряпається вгору, або, на мить зупинившись, летить униз, аж свистить.

1917 року на уламках Російської імперії виникла нова, ще аґресивніша держава, чиї вожді відверто оголосили свій плян світового панування.

І загримів над світом „Марш Будьонного":

Даєш Варшаву!
Давай Берлін!
Вже врізалися ми у Крим!

До Берліну вони тоді не дійшли. І під Варшавою їм надавали так, що довелося здати Польщі західню Україну і західню Білорусію, погодитися на незалежність Фінляндії, Естонії, Литви, Латвії.

Але 1920-го у Крим вони „врізалися". Закликали усіх, хто був у Криму, припинити опір, обіцяли пробачення і примирення. Усіх, хто повірив, вони перерізали та перестріляли. Заразом ударом зненацька знищили і своїх союзників-махновців, разом з якими захоплювали Крим.

Потім багато чого було. Вони взяли Варшаву та Берлін, Ригу й Таллінн, Будапешт і Букарешт.

Проте втримати не змогли. Звідусіль їх вигнали.

І от вони знову у Криму.

Щоправда цього разу не „врізалися", а вляпались.

Незабаром кремлівські „пахани" дуже пожалкують про своє необачне рішення. Про жодну Варшаву чи Берлін вони більше не мріють. Їхня імперія ковзає з крижаної гірки. Швидкість зростає. Колись вони довбали артилерією житлові квартали Будапешту, колись душили танками свободу Чехословаччини. Сьогодні розмах вже не той. І кордони не ті. Лінія фронту від Варшави, Будапешту та Праги відкотилася далеко на схід до Луганська, Слов'янська, Донецька.

Немає більше рішучости посилати у бій танки, ба й танки ті давно іржаві. Доводиться обмежитися послугами найманців. До речі, 1977 року було підписано Додатковий протокол до Женевських конвенцій. З цього протоколу випливає, що упійманий найманець не може вважатися військовополоненим. На нього статус військовополоненого не розповсюджується. Тобто, з ним належить чинити так, як чинять з озброєним горлорізом, який за гроші вбиває людей.

Саме на таких продажних вуркаганів і роблять ставку кремлівські „пахани". Іншого війська під їхньою орудою немає.

Як не дивно це звучить, але кремлівські вожді провадять проти України не наступальну, а захисну війну.

Вони намагаються виставити свої дії як захист російського населення. Це брехня. Росіян утискують у Таджикистані, в Узбекистані, в Туркменії, в Чечні. Кремлівським „паханам" це байдуже.

Вони ведуть війну проти України не заради захисту росіян, а зовсім з іншої причини. Свобода заразна. Народ України повстав проти злодійської шахрайні. А кремлівським махлярам вночі не спиться: коли б ця пожежа і на

(Закінчення на стор. 5)

Закликають до скасування рішення про чемпіонат світу в Росії

Павло Морозенко

ОТАВА. – У Канаді створена Міжнародна правозахисна організація „Об'єднані з Україною", діяльність якої зосереджена на припиненні поточної російської військової аґресії проти України та незаконної окупації Криму. Організація вживає низку заходів для підтримки українців у цей час, коли вони працюють на відновлення політичної та економічної стабільности.

Поки Росія чітко не продемонструє свою повагу до суверенітету України та її територіяльної цілісности, „Об'єднані з Україною" продовжуватиме чинити тиск, що призведе до подальшої економічної, культурної та політичної ізоляції Росії.

Розпочато ґльобальний тиск з метою анулювати рішення Міжнародної федерації футбольних асоціяцій (ФІФА) про проведення Чемпіонату світу 2018 року в Росії. Кампанія „Бойкот Путінові зараз" набирає розвитку і поширюється на „Visa", „Kia Motors" і „Sony".

„Президенти і прем'єр-міністри західних країн сподіваються на подальші додаткові економічні санкції з метою покарання та ізоляції Росії. І власне зараз ми маємо цю можливість, щоб ФІФА відібрало у Росії право на проведення Чемпіонату світу-2018, яке оцінюється сумою у 20 млрд. дол. для цієї країни. Я можу назвати понад 100 країн, які набагато більше заслуговують на ці 20 млрд. дол., ніж Росія", – заявив голова консультативного комітету кампанії Євген Мельник.

„Росія незаконно вторглася на територію суверенної держави, порушила міжнародне право і дириґує щоденними терористичними діями на території України. Я не вірю, що такі компанії як „Anheuser Busch InBev", „Visa", „Kia" і „Sony" хочуть, щоб їх бренди ставили в один ряд або асоціювали з Володимиром Путіним і Росією. Ці світові компанії та їхні прихильники повинні зробити свій важливий принциповий вибір", – сказав Є. Мельник, канадський підприємець, власник дружини гокею „Отава Сенаторс".

Міжнародна кампанія, первісно зорієнтована на „Anheuser Busch InBev", була започаткована у травні. Комплексний веб-сайт кампанії www.boycottputinnow.com містить інформативні відеоматеріяли 12-ма мовами, щоб сприяти поінформованости в світі через соціяльні медія. Кампанія отримала широке висвітлення в засобах масової інформації Канади, Европи та США.

Голосування ФІФА стосовно надання права проведення Чемпіонатів світу 2018 року в Росії і 2022 року в Катарі здійснювалось за участи лише 24 членів виконавчого комітету ФІФА. Організація „Об'єднані з Україною" твердо переконана, що процес голосування був заплямований корупцією. Контактна інформація: pmorozenko@boycottputinnow.com.

В Ізраїлі проголосували 1,300 осіб

Світлана Глаз

ТЕЛЬ-АВІВ, Ізраїль. – 25 травня на двох закордонних виборчих дільницях – при Посольстві України в державі Ізраїль та Консульстві України в Гайфі – відбулося голосування на позачергових виборах Президента України. Вибори пройшли відповідно до законодавства України та згідно з міжнародними стандартами.

Для бажаючих віддати свій голос за одного з 21 кандидата на посаду Президента України були прозорі скриньки, окремі кабінки та вивішені біографії всіх кандидатів. За словами заступника голови виборчої дільниці в Тель-Авіві Ірини Стефанюк, вибори проходили активно і особливо приємно, що прийшло багато молоді, не байдужої до майбутнього України. І це не зважаючи на те, що неділя в Ізраїлі – робочий день. Люди приходили у вишиванках, з українськими прапорами. Громадяни України, які живуть в Палестинській автономії, приїхали і голосували першими. А ще заспівали гимн України.

Всього проголосували 1,300 осіб. „Це хороші результати, ми працювали недаремно і маємо надію, що мир, злагода і поміркованість буде головним в Україні", – сказав Посол України в державі Ізраїль Генадій Надоленко.

Посол України Генадій Надоленко з дружиною Юлією та виборцями.

Росія або загине...

(Закінчення зі стор. 4)

Росію не перекинулася. Кремлівським бандюкам треба задавити свободу України, бо це наочний приклад для народів Росії. Їм треба душити демократію в сусідній державі, щоб уберегти свої крадені мільярди, щоб зберегти від народного гніву свою незаконну владу, свої голови та д---. Бо бігти нема куди.

Росія – це напхана золотими зливками вантажівка на крижаному схилі. За кермом – нищий боягуз. Кермові пристрої та гальма роз'їла корупція. Двигун не тягне. Жодним холопам та найманцям за будь-які гроші цю вантажівку на кризі не втримати.

Тоталітарна держава не може існувати поруч з вільними країнами. Подібно раковій пухлині, яка не може довго співіснувати з живим організмом. Або одне або інше переможе. Тому кремлівські вожді з першого дня захоплення влади ставили собі за мету руйнацію вільного світу і включення усіх країн до складу Радянського Союзу як „республік", аж до Останньої Республіки включно.

Їхні пляни зазнали фіяско. Але ракова пухлина не здається.

Терористична війна проти України – це останні спроби відродити імперію, це передсмертні судоми тоталітарної влади, що здихає.

Росія або загине, розпадеться на шматки та знищить себе у війні бюрократичних та мафіозних кланів, або скине свою злодійську владу за зразком України.

Слава Україні!

АМЕРИКА І СВІТ

Росія втрачає рештки довіри

БЕРЛІН. – Коментуючи хвилинну зустріч між Володимиром Путіним і Петром Порошенком в Нормандії 6 червня, на відзначенні 70-річчя десантування союзницьких військ, німецька газета „Ді Вельт" написала, що згадана зустріч „не може слугувати приводом для ейфорії у надії на досягнення миру, оскільки такими поганими, як зараз, російсько-українські стосунки не були ніколи, і той факт, що Росія повернула свого посла в Україну, розцінюється виключно як жест примирення Москви". А газета „Франкфуртер Альґемайне Цайтунґ" пише: „Путін, здається, зрозумів, що для Заходу українська криза є зовсім іншою грою, ніж конфлікт з Грузією. Російський провідник дещо зменшив полум'я на сході України, але зробив це лише в такій мірі, щоб ніхто у Києві, Берліні і Вашинґтоні не забував, хто тримає руку на цьому газовому вентилі. Іншу ж руку В. Путін у Нормандії простягнув П. Порошенкові, оскільки знає, як на Заході радіють маленьким жестам, коли їх може бути розцінено як сиґнали до вреґулювання конфліктів". Міністер оборони Німеччини Урсула фон дер Ляєн у своєму інтерв'ю для журналу „Дер Шпіґель" звинуватила В. Путіна в „колосальній втраті довіри". Росію, за її словами, „більше не можна розглядати як партнера". *(Веб-сайт „Inopressa")*

Нове визнання для Анджеліни Джолі

ЛОНДОН. – 13 червня Королева Великобританії Єлизавета II надала голівудській артистці Анджеліні Джолі титул „Дами" за її активну і плідну гуманітарну діяльність. Популярна артистка і також талановитий режисер була в числі сотні людей, представлених до різних нагород, що присуджуються напередодні офіційного дня народження Королеви. Оскільки А. Джолі не є ні британською громадянкою, ні громадянкою країн, що входять у Британську Співдружність, вона не зможе використовувати титул „Дама" перед своїм ім'ям, тому нагорода залишиться тільки почесною. „Отримати нагороду за діяльність, пов'язану з зовнішньою політикою, є великою честю для мене, оскільки саме цьому я хочу присвятити своє творче життя", – сказала А. Джолі. Крім А. Джолі, нагород удостоїлися ще кілька акторів. Деніел Дей-Люїс, ставши Лицарем, тепер може іменувати себе „сером", а зірка американського серіялу „Батьківщина" Деміен Люїс отримав титул Офіцера ордена Британської імперії. *(„Дзеркало тижня")*

Гідний уваги експеримент

ГЮСТОН. – Викладач екології в Університеті Гюстон-Тілотсон в Тексасі Джефрі Вілсон один рік проживе у контейнері для сміття, площею 3.4 квадратних метра. Професор вирішив провести експеримент над самим собою, щоб довести: людина здатна повноцінно прожити на 1 відс. площі та споживати дещицю енерґії та води, у порівнянні з теперішніми середньостатистичними нормами в Америці. Через свої незвичні методи викладання Дж. Вілсон отримав прізвисько „професор-смітник". Студентів він вчить, як жити так, щоб завдавати найменше шкоди довкіллю: „Наша мета – навчити жити з меншими витратами та шкодою для довкілля значно більше людей, ніж можна охопити в рамках загального курсу екології". Щодня Дж. Вілсон проводить день у сміттєвому баку з одним зі студентів чи іншими зацікавленими. Сплять у спальних мішках, п'ють власноруч очищену воду з озера неподалік, миються вологими рушниками. У якості туалету використовують пляшки з-під води, у крайньому випадку – біжать до університетської вбиральні. Овочі вирощують у городі поряд. Учасники вчаться користуватися ощадливими електроприладами. На завершальній стадії користуватимуться сонячними панелями та убиральнею-компостником. Експеримент триватиме цілий рік. За цей час мешканці смітника будуть уважно документувати свої витрати води, електроенерґії та кількість виробленого сміття, яке залишається після них. *(„Голос Америки")*

Україна перед новою дорогою

Україна час від часу засвідчує свою здатність будитися як суспільство активних і відповідальних громадян, але все ще не переступила порога, за яким позитивні зміни стають незворотніми. Була славна студентська „Революція на ґраніті", була ще славніша „Помаранчева революція", не охолола ще київська бруківка від гарячої української крови, пролитої за Україну в „Революції гідности", котра вразила світ своїм мирним характером і громадянською зрілістю. А тим часом державна машина залишається старою, контрпродуктивною, реакційною, і не факт, що вона радикально зміниться після президентських виборів.

Швидше за все, побачимо те, що бачили вже не один раз, – шалений опір серйозним намірам реформувати політичну систему і бажання змінити лише зовнішні атрибути, залишаючи недоторканими самі стовпи, на яких тримається успадковуваний від виборів до виборів тоненький, але паскудненький владний прошарок. За майже 23 роки незалежности він змінився хіба в тому, що називається вже не „номенклятурою", а „олігархією". В обох випадках політична система, зрощена з „диким капіталізмом", гальмувала визрівання громадянського суспільства, унеможливлювала чітке з'ясування політичного ідеалу України – всенародного добробуту, демократії і національного відродження.

Фундаментальної зміни потребують політичні партії України, які дотепер мали характер „вождистських" проєктів і тому обходилися без широкої соціяльної та ідеологічної бази. Більше і гірше того – деякі з партій, навіть парляментських, відверто сповідували ідеологію антиукраїнства, і це робило абсурдною всю політичну систему України.

Тому другим кроком після президентських виборів мають бути невідкладні вибори до Верховної Ради. Одначе, є під великим знаком запитання – чи відбудуться ці позачергові парляментські вибори? Проблема – в тому, що ствердна вдповідь не буде залежати від новообраного Президента, тому що повернення до Конституції 2004 року означає значне обмеження його повноважень і звуження персональних можливостей впливати на законодавчу політику парляменту. Іншими словами, нові вибори до Верховної Ради будуть залежати від неї самої, від народних депутатів, в тому числі від „реґіоналів", котрі, на жаль, нікуди не поділися з політичної сцени України. Розуміючи свою безперспективність у пореволюційному суспільстві, вони ще з більшою затятістю будуть триматися за депутатські крісла і далі, в міру можливостей, вставлятимуть палиці в колеса процесові політичного і економічного оновлення країни.

Тому нема жодних сумнівів, що услід за поваленим режимом Віктора Януковича має відійти від вирішального впливу в Україні „реґіональна" олігархія, цей прошарок надбагатих осіб, головним вкладом яких в життя України була не турбота про розвиток науки, освіти, культури, а тотальна корупція як засіб одержання надприбутків.

Не лише феноменальне духовне піднесення Майдану, справедливо назване Революцією гідности, але сама незалежна Українська держава не матиме ніякого вартісного сенсу, якщо це піднесення і ця гідність не приведуть Україну до нової якости буття, не відкриють перед суспільством нові смисли, нову мотивацію життя і життєдіяльности.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році

Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич
Редактори: Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by
the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800 **E-mail:** svoboda@svoboda-news.com
Fax (973) 644-9510 **Website**: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:
Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата: $90.00 на рік, $50.00 на півроку.
Для членів УНСоюзу – $80.00 на рік, $45.00 на півроку.
Електронна версія (www.svoboda-news.com) – $40.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністрація / Оголошення	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040 **Fax** (973) 644-9510 **E-mail** adukr@optonline.net
Передплата	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040 **E-mail** subscription@svoboda-news.com

ІСТОРІЯ

Газ як зброя масового ураження

Юрій Фельштинський

До 1918 року Европа існувала й бачила себе в межах імперій. З континентальних відомі дві: Російська й Австро-Угорська. Та Перша світова війна, хоча про це мало хто пам'ятає, точилася, значною мірою, і через бажання европейських держав – Німеччини, Франції і Великої Британії – утримати або отримати заокеанські володіння й колонії. Перемоги й поразки у війнах вимірювали завойованими або втраченими територіями. Про перемоги без анексії не йшлося.

Революція 1917 року в Росії і закінчення Першої світової війни призвели до розпаду европейських континентальних імперій – Російської та Австро-Угорської, але це не змінило концепції загарбань. До 1939-го Европа поринула в смугу експансій. Нацистська Німеччина на очах у всього світу нестримно перетворювалась на континентальну імперію з непрогнозованим постійно зростаючим апетитом. Сталінський СРСР прагнув як мінімум відновити територіяльну цілісність Російської імперії, а як максимум – захопити всю Европу. Гітлер про свої пляни говорив відкрито. Сталін їх усіляко маскував.

Однак, на початок Другої світової війни стало очевидно, що Европа вже поділена двома тиранами, які вимірювали силу кількістю дивізій, танків і літаків. До Німеччини і СРСР приєдналася ще одна держава, азіятська, – Японія. Вона вимірювала свою силу кількістю дивізій, літаків і кораблів.

На відміну від цих держав, які справедливо можна назвати країнами-аґресорами, решта світу жила безтурботно. Провідні демократії Европи – Англія і Франція – не мали змоги озброюватися так нестримно, бо це позначилося б на їхньому добробуту. Европейські держави були занадто неорганізовані й еґоїстичні, щоб замислюватися про небезпеку. Національні суперечності перешкоджали згуртованій діяльності у відсічі потенційній аґресії. Усім здавалося: після сумного досвіду Першої світової війни людство зуміє уникнути нового конфлікту.

Проте Друга світова війна розпочалася. Але до середини 1941 року її ініціятори, країни-аґресори (Німеччина і СРСР) стали ворогами, і це, як і втручання у війну США, зрештою врятувало Західню Европу від загибелі. Німеччина та Японія, зазнавши поразки, змушені були відмовитися від аґресивної політики. Вимірювання міці дивізіями, танками, літаками й кораблями виявилося фундаментальною помилкою цих насправді великих держав.

Зазнавши нищівної поразки в Другій світовій війні, майже повністю зруйновані бомбардуваннями союзників Німеччина і Японія надзвичайно швидко відновили економічну могутність і вже за декілька десятиліть посіли провідні місця у світовій економіці без допомоги панцирних дивізій і Люфтваффе, без авіяносців і камікадзе. Однак, для того щоб усвідомити очевидне, ці країни мали пройти через уроки жорстоких військових поразок.

Радянський уряд не зазнавав нищівних поразок у великій війні. Однак, окупація Східньої Европи, підтримка режимів далеких соціялістичних країн, як от Куби чи В'єтнаму, війна в Афганістані призвели до втрат радянського впливу у світі і краху економічної системи СРСР. Як і у випадку з Німеччиною та Японією, військова сила не гарантувала політичного й економічного домінування і створювала лише видимість всесилля наддержави. 1991 року комуністична партія віддала владу так само легко, як і захопила її в 1917 році. Радянський політичний вплив в Европі, заснований на військовій присутності і силі, завершився для СРСР нищівною поразкою, яку можна порівняти з поразкою Німеччини та Японії у Другій світовій війні.

Здавалося, що, подібно до Німеччини та Японії, Росію ця поразка мала б дечому навчити. Після десятиліття нестабільности 1991-2000 років, Російська Федерація постала перед світом провідною економічною державою, сила якої визначалася тепер не танковими дивізіями і кількістю боєголовок, спрямованих на Західню Европу і США, а нафтою, газом та іншими видами сировини, що експортуються всьому світу. Виявилося, економічний вплив – ефективніший і дешевший за підпорядковування військовим тиском. До 2014 року росіяни стали багатими туристами, які асоціюються з грошима, а не з автоматом Калашникова; не аґресорами й окупантами, а вигідними клієнтами, покупцями, інвесторами, що витрачають гроші, зароблені на постачанні російської сировини.

Це враження не було безхмарним. Основна проблема Росії полягала у відсутності демократії. Роки Бориса Єльцина принесли Росії ринкову економіку і свободу, але не створили демократичних інститутів, що забезпечують громадянські свободи суспільства, незалежного і непідкупного суду для захисту громадян. Не без допомоги Б. Єльцина, який скомпрометував себе і двома чеченськими війнами, і корупційними скандалами, до влади в Росії прийшов колишній офіцер КҐБ. Старкуватий Б. Єльцин передав йому управління країною так, як старкуватий Гінденбурґ вручив у Німеччині канцлерство Адольфові Гітлерові.

Отримавши владу, Володимир Путін перестав зважати на думку народу і позбавив його права голосу в питаннях управління країною, зовнішньої і внутрішньої політики держави. Виникла абсолютна відірваність виборців від кремлівського керівництва, дібраного переважно з колишніх працівників КҐБ. Вибори маніпулювалися, засоби масової інформації повністю підпорядковувалися державі. Парлямент, російські суди й силові відомства у центрі й на місцях стали залежними від Кремля.

При цілковитій безкарності і відсутності громадського контролю виховані КҐБ російські керівники повернулися до радянських принципів військового тиску. 1999 року тамтешня армія повторно вторглася в Чечню. У серпні 2008-го російські війська перетнули державний кордон Грузії, удавшись до гітлерівського прийому: нібито для захисту інтересів співгромадян, які проживають за межами імперії. Так А. Гітлер відстоював права німців в Австрії, Судетах і Данциґу. А уряд Росії так відстоював права росій-

(Закінчення на стор. 18)

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Чи стане Порошенко націоналістом?

Промова Петра Порошенка під час його інавґурації викликала захоплення у багатьох патріотів України. Довелося навіть почути таке: „Порошенко справжній український націоналіст". У будь-якому випадку вже зараз можна зафіксувати окремі його програмні засади, які можуть бути підтримані, або не підтримані українською патріотичною спільнотою.

На мій погляд, існує принаймні три пункти з його промови, які дозволяють, в тому числі українським націоналістам, не просто підтримувати П. Порошенка, але й активно йому допомагати. Передусім це стосується питання Криму і соборности українських земель. Його твердження, що Крим був, залишається і буде українським – вкрай важливе з огляду на „роздуми" окремих прагматиків і об'єктивістів, які вже привчають суспільну думку, що треба бути „реалістами" й погодитися на те, що Україна „втратила Крим".

Так, сьогодні покищо не видно чітких механізмів, з допомогою яких можна „відбити" Крим у Росії. Але вони, без сумніву, знайдуться, коли цього щиро прагнути. При цьому спектр таких механізмів має бути доволі широкий: від ведення партизанської війни на території Криму до залучення міжнародних судових інституцій.

Ще одне теза, яка сприймається майже беззастережно. Жодних перемовин і компромісів із російськими терористами і диверсантами. Замість перемовин і компромісів – антитерористична операція (АТО). А „майже" тому, що П. Порошенко не виключає утворення „коридору", через який російські бандити можуть покинути Україну. Думаю, що час минув для такого „коридору". Тільки АТО і повна ліквідація головорізів, які прийшли на українську землю з країни-аґресора – Росії.

Ще про один важливий наголос, який було зроблено під час виступу П. Порошенка у Верховній Раді. Він заторкнув у своєму виступі мовне питання, наголосивши, що в Україні має бути одна державна мова – українська. При цьому, звертаючись до мешканців Донбасу, перейшов на російську. У зв'язку з цим можна стверджувати, що у мовному питанні покищо найменше ясности. І цим не треба легковажити.

Нагадаю, що довший час Партія Реґіонів і комуністи переконували суспільство, що мовне питання, тобто впровадження української мови у всі сфери життя, не головне, а головне – це економіка. Економіку вони успішно розвалили, а мовне питання зробили головним, і наполягають на російській як другій державній. Отже, з виступу Президента можна зрозуміти, що бій за українську мову продовжуватиметься і є надія, що П. Порошенко буде на боці українців і української мови.

Ключове питання – безпека. З слів Президента можна зрозуміти, що він стоїть на позиції підтримки Збройних сил, їх модернізації. Більше того – відчуває, як це важливо сьогодні, коли на Донбасі іде війна. Водночас він хоче домогтися підписання нового „будапештського" міжнародного договору, який ґарантуватиме територіяльну цілісність України. І жодного слова про НАТО.

Добре, що Президент домагатиметься здійснення европейського курсу, зокрема повноцінного членства України в ЕС. Але з огляду на анексію Криму, бойові дії на Донбасі, европейський вектор мав би бути зміщений з ЕС на НАТО. Нам треба здолати Росію – головного ворога українців і їхньої держави. Без НАТО, це буде вкрай важко зробити.

Декілька слів про антураж дійства. Він – патріотичний. Виконання державного гимну, синьо-жовті знамена, вишиванки. Так повинно бути завжди. До речі, так, або приблизно так, було, коли присягали Леонід Кравчук, Леонід Кучма, Віктор Ющенко і навіть вигнанець Віктор Янукович. Але цього разу національний кольорит підкреслював, що це не бутафорія і навіть не мода. Це – душа нації, яка бореться за свою гідність, незалежність від Росії і територіяльну єдність у її соборному вимірі.

Чи стане П. Порошенко українським націоналістом? Як на мене, це запитання втрачає свою актуальність. Воно не головне і не формує порядку денного для українського народу. На часі більш важливе питання: чи втримає нація прапор українського націоналізму в позитивному значенні цього слова. Якщо так, то вона матиме майбутнє.

Вірю, що так!

Богдан Червак,
голова ОУН,
Київ

Хто живе...

(Закінчення зі стор. 3)

градській (Луганській) областях?

Чи при наведенні порядку на сході України береться до уваги, що в численних районах Донецької і Луганської областей українці становлять величезну більшість, живуть на вікових українських землях? Чи проголошення там „республіки" незначною кількістю місцевих та прибулих українофобів, намагання увести „республіки" до Росії може відображати прагнення багатолітнього переважаючого українського населення на давній українській території?

Про автора: Ярослав Ганіткевич – український фізіолог, історик медицини, доктор медичних наук, професор, лавреат премії ім. Івана Огієнка, дійсний член Наукового товариства ім. Шевченка, член Міжнародного товариства істориків медицини, професор Львівського національного медичного університету ім. Данила Галицького.

Уточнення

До „Свободи" написала Наталія Пазуняк з Філядельфії про те, що у її спомині „Відійшов від нас Антін Семенюк" („Свобода", 30 травня) абревіятуру УНР треба було повністю писати як „Українська Народна Республіка" і лише біля її згадки про Павла Лимаренка абревіятура УНР означала Українську Національну Раду. Подаючи це уточнення, просимо дописувачів уникати абревіятур та інших скорочень, розкодування яких пов'язане з певними труднощами.

Приклад непрофесійної журналістики

Не має Україна щастя з журналістами. Більшість з них вирішили розуміти свободу преси як дозвіл писати що завгодно. Коли я перебуваю в Україні, то щодня читаю десяток газет, слухаю радіо і телебачення. Прикладів непрофесійної журналістики можна помітити щодня. Але навіть наша „Свобода" потрапила в пастку такого репортера. На першій сторінці 30 травня був коментар Олени Кравченко „Три війни Петра Порошенка", у якому вона радить новому Президентові України „не розмінюватися на дрібноту типу виробництва цукерок і інший „ґешефт", хай це і приносить мільйонні прибутки".

П. Порошенко відразу після виборів сказав, що продасть свої підприємства, так що О. Кравченко не відкрила Америки. Але для неї підприємницька діяльність П. Порошенка – це „цукерки і інший дрібний ґешефт". Тимчасом ще в 2000 році під маркою компанії П. Порошенка „Укрпромінвест" в Києві з'явились новісінькі корейські таксівки з радіозв'язком і диспечерами замість совєтських авт з недіючими радіоапаратами і лінивими водіями. Коли пізно увечорі падав сніг, а мені треба було дістатись з Троєщини на Печерськ, я подзвонив до „дрібного ґешефту" в „Укрпромінвест" і за лічені хвилини дістав таксівку.

Серед найбільших активів Президента – кондитерська корпорація „Roshen", телевізійний „5-ий канал", київський суднобудівний завод „Ленінська кузня" і Севастопольський морський завод. Київський корабельний завод лежав в руїні, доки П. Порошенко не урухомив його і почав продавати кораблі голяндцям. „5-ий канал" – голос Помаранчевої революції який створив П. Порошенко і погодився не втручатися в політику каналу. Мініавтобуси „Богдан", які почав будувати П. Порошенко, нині курсують по всій Україні.

У своїй інавґураційній промові Президент П. Порошенко сказав, що йому приємно творити місця праці і він це довів конкретними прикладами. Але для журналістки О. Кравченко все це – дрібне виробництво і „ґешефт".

Ростислав Хомяк,
Вашінґтон

Я був спостерігачем в Україні

На інформаційній сторінці „Факти" українського телеканалу ICTV 4 червня з'явився лист закордонного спостерігача від Росії на виборах в Україні Роман Попкова, який вміщено нижче у перекладі з російської мови. Група спостерігачів з Росії, які приїхали в Україну на прохання Михайла Ходорковського під егідою „Европейської плятформи за демократичні вибори", визнали вибори такими, що відбулися, прозорими і чесними.

Повернувся з України. Що розповісти? Розповім про українських прикордонників. Через вкрай погану організацію нашої місії спостерігачів ми вчасно не отримали акредитацію украінської Центральної виборчої комісії, тому дорога до Києва у нас зайняла два дні. Ми зійшли з поїзда у Конотопі. Чекаємо на терені прикордонної частини. Довкола – штабелі з мішків з піском, майже в усіх вояків автомати з магазинами набоїв. Вони запитують: „Чи правда, що у вас вважають нас фашистами? Путін, який знищив Грозний, не фашист, а наша армія, яка уже два місяці товчеться, не може покінчити з сепаратистами на сході, тому що не хоче „Градом" зтерти з землі міста – це фашистська армія?". Вони запитують без злости, з гіркотою втоми. Один з наших узяв з собою фотографії з багатотисячного березневого „Маршу миру" у Москві, показує їм. Вояки дякують, беруть на згадку, радіють, що не у всіх росіян, виявляється, спалено мозок. Радять виїздити в Україну і просити притулку, коли Путіна не вдається покищо скинути.

Коли, врешті, з Києва приходять папери, нам оперативно ставлять печатки, з радістю впускають до країни. Я не умію описувати зворушливі сцени, пишу як можу, а ви читайте й думайте.

Можу ще розповісти про зустрічі в українських виборчих комісіях. Коли ми реєструвалися на дільницях, треба було пред'являти пашпорт. Як описати мої почуття, коли я показував громадянам України свій пашпорт з Росії? І я не прощу цих хвилин ні Путінові, ні його обслузі. Ніколи не прощу і не забуду. „Ну ви тільки не лякайтеся… Ми не з Кремля, коротше… Міжнародна місія…".

А українці посміхалися й говорили: „Та заради Бога, ми раді, що ви самі побачите й розповісте в Росії про побачене". Вродлива жінка у вишиванці, голова комісії в Калинівці, Київська область, поїла нас кавою і пригощала шоколадкою „Оленка". Веселий мужик, теж голова комісії, представник Яроша, сміявся, дізнавшись, що нас супроводжує перекладач: „Невже нам з росіянами тепер треба перекладача?".

Ще був спостерігач в круглій шапочці на маківці, з яким ми пішли закурити на ґанку і він довірливо шепотів, що „Юлю не можна пускати до влади, бо вона віддасть країну Путінові". На Майдані він наковтався газу. Показував фотографії, як він з дружиною видобував в лютому бруківку на вулиці Грушевського, показував фото своєї дочки, яка служить в Армії оборони Ізраїлю.

Якась цілком неймовірна атмосфера доброзичливих жартів, довірливих розмов, з камуфляжем, вишиванками, єврейськими шапочками, атмосфера тепла і світла у цій країні, яка воює. Це було для нас щось незбагненне. Ми від такого навіть не відзвичаїлися, у нас такого ніколи й не було. Хто був спостерігачем в російських комісіях, той знає, що там атмосфера інша, там від членів комісій несе липким страхом, і очі там у всіх пластикові й немає справжнього життя. Ще пам'ятаю жінок з комісії в Калинівці, які говорили мені, що проплакали половину квітня, слухаючи новини. Вони ніколи не могли й подумати, що росіяни приїдуть в Україну, щоб убивати.

Роман Попков,
Москва

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Українські школи трьох штатів провели випускний вечір

Презентація випускників Шкіл українознавства в Українському американському культурному центрі Ню-Джерзі. (Фото: Левко Хмельковський)

Левко Хмельковський

ВИПАНІ, Ню-Джерзі. – Випускний вечір учнів Шкіл українознавства штатів Ню-Йорк, Ню-Джерзі та Конектикат відбувся 7 червня в Українському американському культурному центрі Ню-Джерзі. Школи закінчили 53 учні, яких тепло вітали вчителі, батьки, представники громадських організацій та фінансових установ.

Вечір розпочався з коктейлю під музику гурту „Анна Марія", котрий опісля грав також на забаві. Потім усі гості перейшли до спортової залі центру, де були приготовлені столи для бенкету.

Випускники урочисто увійшли до залі і вишикувалися перед тимчасовою сценою, яку надав для цієї імпрези Український Інститут Америки з Ню-Йорку.

Вчителька Оля Марин з Школи українознавства у Випані відкрила вечір і надала слово парохові Української католицької церкви св. Івана Хрестителя у Випані митрофорному протопресвітерові о. Романові Мірчукові для молитви та привітання. Теплим словом він подякував учителям, батьківським комітетам та спонзорам шкіл за збереження української освіти у США. Усі заспівали „Отче наш", а потім Державний гимн США, а коли співали Державний гимн України, випускники піднесли догори заквітчані синьо-жовті стрічки і ввімкнули мобільні телефони, наслідуючи вогниками події на Евромайдані в Києві.

Промовці на випускному вечорі (зліва): д-р Євген Федоренко, Конґресмен Родні Фрелінґгайзен, Юрій Симчик, Михайло Козюпа.

Координатор програми Олександра Тершаківець-Завадівська оголосила, що в цей же час в Торонто відзначають закінчення школи 150 випускників, які виявили бажання спілкуватися з учасниками вечора через електронний канал. На екрані з'явилися молоді канадські українці, до яких звернулися з вітанням Уляна Білаш та Марко Завадівський.

Директор школи у Випані Юрій Косачевич прочитав вітання від Генерального консула України в Ню-Йорку Ігоря Сибіги, у якому зокрема значилося: „Сьогодні у велике життя підуть вчорашні випускники шкіл і саме вони будуватимуть майбутнє України та відтворюватимуть часточку Батьківщини на американській землі".

З вітаннями та настановами до випускників шкіл звернулися голова Шкільної ради при Українському Конґресовому Комітеті Америки д-р Євген Федоренко, координатор братських послуг Українського Народного Союзу Юрій Симчик, керівник філії Української Американської Федеральної Кредитової Спілки „Самопоміч" і Перший заступник президента Українського Народного Союзу Михайло Козюпа.

З відчуттям ситуації в Україні і співчуття їй промовляв Конґресмен Родні Фрелінґгайзен, який закінчив виступ закликом: „Боже, благослови Україну!".

Найбільше випускників мала Школа українознавства Об'єднання українців Америки в Ню-Йорку (директор Іван Макар), яку закінчили Оля Вавришин, Христина Кобрин, Дзвінка Стефанишин, Юля Садова, Таня Поляк, Наталя Лис, Наталя Мельник, Марія Токарська, Ліам Нолан, Роман Хомин та Павло Горбуль. Школу українознавства Спілки Української Молоді (директор Ірина Чуян) в Ню-Йорку закінчили Наталя Гриців, Ксеня Вітович, Максим Лабунський та Михайло Рейнарович. Також чотири випускники – Наталя Савчук, Олена Нагорна, Діяна Сплавник та Андрій Мерещак було в Школі українознавства при Катедральному соборі св. Володимира Великого в Стемфорді, Конектикат.

Свідоцтва про закінчення навчання отримали випускники Школи українознавства при парафії св. Михаїла в Йонкерсі (директор Світлана Хмурковська-Фай) Марта Максимюк, Аліна Сидоренко, Соломія Білусяк, Тереса Дуда, Юстина Скальська, Роксоляна Сікиринська, Назарій Минів, Дмитро Брик, Микола Попадинець, Едуард Фай, Тарас Гальва, Школи Українознавства в Джерзі-Ситі (директор Наталія Шовкун-Елґенді) Олеся Греб, Христина Струса, Дана Бортків, Євген Груб'як, Богдан Ніколін, а також Школи українознавства у Випані (директор Юрій Косачевич) У. Білаш, Марта Телепко, Катя і Христя Ленчурі, Мар'яна Пилипів, Мар'яна Недошитко, М. Завадівський, Лесик Горлов. Рідну школу українознавства в Пасейку (директор Тетяна Федак) представляли на святі її випускники Ольга Щур, Марія Мигалко, Ярина Борсук, Сте-

(Закінчення на стор. 18)

Терористи збили...

(Закінчення зі стор. 1)

ня відбулися акції протесту проти аґресивних дій цієї держави на сході України. Учасники акції перевернули кілька авт з дипломатичними номерами, закидали будівлю яйцями, довгою вудкою зняли прапор Росії. На паркані посольства встановлено український прапор. Правоохоронці лише спостерігали за подіями. З вікон посольства дивилися люди в шоломах і з пов'язками на обличчях.

15 червня до будівлі посольства знову почали сходитись люди. Однак акція протесту проходила набагато спокійніше. Люди принесли похоронні вінки з написом „Володимирові Путінові". Від будівлі посольства вивезли пошкоджені авта російських дипломатів.

Виконуючий обов'язки міністра закордонних справ України Андрій Дещиця вийшов до активістів, які пікетували Посольство Росії у Києві. Він сказав, що розуміє, чому люди прийшли до установи і підтримує їхнє бажання жити в мирній державі. „Чи я проти того, щоб ви протестували? Я за те, щоб протестували. Я готовий тут із вами стати і казати: „Росіє, забирайся з України!" – сказав він і закликав проводити виключно мирний протест і нікому не завдавати шкоди. На знак підтримки мирного протесту А. Дещиця разом з активістами заспівав пісню, у якій були слова, образливі для Володимира Путіна. Це викликало гостре реаґування офіційних чинників Росії.

Пізніше А. Дещиця пояснив образливе висловлювання на адресу російського президента „екстремальною ситуацією". „У цей момент головне було утримати людей", – пояснив він. Міністер внутрішніх справ Арсен Аваков, який також був присутній біля посольства, закликав присутніх не підігрувати ворогам України і не штурмувати будівлю.

Масовою бійкою закінчилася мирна акція протесту під стінами будівлі Генерального консульства Росії в Одесі. Обурені пікетувальники почали вимагати від керівництва міліції пояснень стосовно невідомих бійців у камуфляжі, які використали проти них спецзасоби. Керівник міліції в Одеській області Іван Катеринчук розповів, що невідомі силовики – це представники охоронної структури, котрі допомагають охороняти громадський порядок.

15 червня, біля Посольства України в Росії, у Москві, відбулася акція скорботи за загиблими у Луганську українськими військовими. Жителі Москви в день жалоби, оголошеному в Україні, висловили співчуття українцям і попросили вибачення за вбитих військових. Учасники акції звинуватили уряд своєї країни в смертях на сході України.

Терористи з самопроголошеної „Донецької народної республіки" повідомили, що в районі Горлівки вони збили бомбардувальник Су-24. Літак впав за межами міста, пілот катапультувався і був полонений терористами.

(„Українська правда", Бі-Бі-Сі, УНІАН, „Інтерфакс-Україна", ТСН)

Школі в Манчестері виповнилося 60 років

о. Євген Небесняк

МАНЧЕСТЕР, Великобританія. – 10 травня українська громада святкувала 60-річчя від дня заснування Школи українознавства ім. Тараса Шевченка. Близько 300 осіб заповнили залю Українського культурного центру, прикрашену маками і пшеничним колоссям, вишитими рушники і портретом Т. Шевченка. Сотні фотографій при вході до залі збудили теплі спомини про шкільні дні трьох поколінь учнів.

Програма святкового дня розпочалася з огляду школи і виставки, який проводили Христина Сенечко й Аріяна Литвин. Гості відвідали лекції, оглянули музей українського мистецтва, який представляла колишня учениця Катя Мокляк. Виставка розповіла про життя школи за 60 років.

З нагоди ювілею було видруковано 28-сторінковий буклет про школу, у якому поміщено список всіх учнів від початку існування – разом понад 700 осіб. Головною редакторкою буклета була директор школи Марія Савдик, за оформлення відповідала вчителька Катерина Тишкул. Спонзорами були колишні учні Василь та Оля Паньків.

Школа була організована заходами Ольги Бабуняк у 1954 році, коли люди приїхали після війни до Манчестера й почали організовувати громадське життя. Спершу школа мала небагато учнів, але у 1962 році в ній вже навчалося понад 150 дітей.

Учасники святкування 60-річчя Школи українознавства ім. Тараса Шевченка в Манчестері.

Директором була О. Бабуняк, вчителями – Тамара Бабуняк, Роман Гринаш, Анатолій Кривонос, Іван Овчарик, Іван Середницький, Ярослав Смольський, Дарія Федик. Згодом організували при школі дитячий садочок, у якому працювали Марія Левицька, Віра Андрусишин, Катерина Стах та інші. Найбільше праці доклали до створення садочка сестри Зеня Мітчел та Ірка Мокляк, а разом з ними Ірка Куць, які й надалі віддають свої сили вихованню дітей.

У школі в Манчестері – одній з найчисельніших у Великій Британії – вчиться 61 учень, є також дев’ять студентів на курсах для дорослих з вивчення української мови і 13 вчителів. Український Католицький Університет у Львові схвалив її навчальну програму та погодився підписувати свідоцтва випускників. Це підвищило престиж учнів, які вступають в коледжі або університети Англії.

Урочиста програма почалася молитвою, яку провели чотири священики. На святі були присут-

(Закінчення на стор. 17)

Виставка Івана Марчука відбулася в УВУ

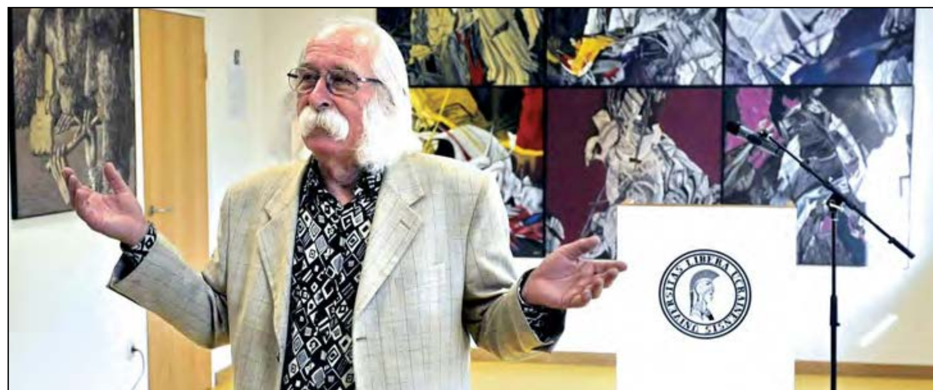
МЮНХЕН. – 23 травня в Українському Вільному Університеті (УВУ) відкрито виставку Івана Марчука – видатного українського художника, лавреата Національної премії України ім. Тараса Шевченка, єдиного українського мистця, прийнятого до Золотої гільдії Римської академії сучасного мистецтва.

У 2007 році за оцінкою британської газети „The Daily Telegraph" художник увійшов до 100 найвизначніших геніїв сучасности. І. Марчук створив власний світ художніх образів у високо індивідуальній манері. Його неповторна манера письма, технічна і композиційна довершеність, стилістична різноплпяновість робіт викликають захоплення.

Вечір відкрила маґістратка УВУ Ганна Макогон майстерним виконанням пісні „Квітка душа". З вступним словом виступила ректор УВУ д-р Ярослава Мельник, яка привітала численних гостей, зокрема І. Марчука, українську поетесу та художницю Емму Андієвську, Апостольського екзарха для українців греко-католиків у Німеччині та Скандинавії Єпископа Петра Крика, канцлера екзархії о. Андрія Дмитрика, гостей з України, німецьких гостей, українську громаду Мюнхена, а також професорів і студентів УВУ.

Д-р Я. Мельник наголосила, що через картини І. Марчука кожен зуміє для себе відкрити прекрасну талановиту Україну, яку І. Марчук попри те, що доля закидала його в різні країни та світи, завжди носить з собою в душі.

Гості вислухали вітання мистецтвознавця та координатора

Іван Марчук на виставці в Українському Вільному Університеті. (Фото: УВУ)

виставки д-ра Олени Балун.

Мистецький вечір вітальним словом продовжив І. Марчук. Розповідаючи про свій життєвий та творчий шлях, художник зазначив: „Я працюю 365 днів на рік і без цього не можу. Це присуд долі, вирок та приреченість. Для мене мистецтво – це життя й одкровення. Іншої альтернативи для мене немає".

Прес-служба УВУ

В Ізраїлі відкрили виставку Надії Мартиненко

Світлана Глаз

БАТ-ЯМ, Ізраїль. – 1 травня в Українському культурному центрі відкрито виставку „Під небом блакитним України" талановитої української художниці Надії Мартиненко, яка сама приїхати на вернісаж не змогла. Виставку організувала, презентувала і відкрила директор Одеського будинку-музею ім. Миколи Реріха Олена Петренко.

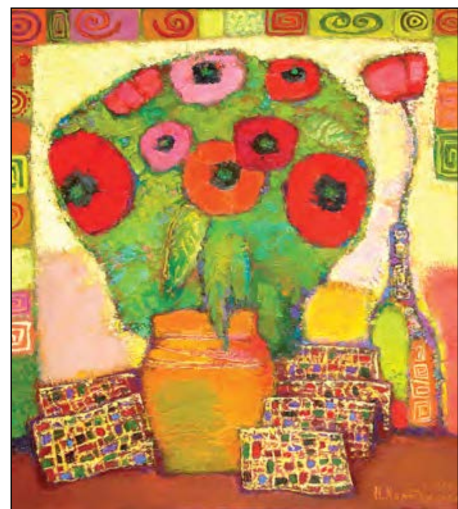
Цього вечора в Центрі зібралися художники і поети, представники ізраїльської філії Інституту „Ліґа культури", друзі художниці і просто шанувальники художнього мистецтва.

Н. Мартиненко народилася на Чернігівщині, закінчила Симферопільське художнє училище ім. Миколи Самокиша. У своїй творчості вона охоплює навколишній світ і поєднує в барвистих полотнах українську пасторальну співучість та мелодику, біблійні теми і храмову архітектуру, чернігівський пейзаж і народні традиції, натюрморти та декоративний живопис.

Основне завдання, яке ставить мисткиня у своїх творах, – показати людям красу навколишнього серед-

(Закінчення на стор. 14)

Надія Мартиненко

Надія Мартиненко. „Маки". (Фото: Олена Іванчук)

НОВИНИ НАУКИ

В УВУ обговорили кризу в Україні

Андрій Довганюк

МЮНХЕН. – 14 травня в Українському Вільному Університеті (УВУ) відбувся круглий стіл на тему „Криза в Україні: шляхи виходу, шанси, ризики" за участи колишнього Посла Федеративної Республіки Німеччини в Україні Дітмара Штюдемана, Генерального консула України в Мюнхені Вадима Костюка, професора УВУ, Інституту славістики Віденського університету, Католицького університету ім. Петра Пазманя в Будапешті, президента Міжнародної асоціяції україністів Міхаеля Мозера, викладача українських краєзнавчих студій Університету Людвіґа-Максиміліяна в Мюнхені Петера Гількеса та відомого німецького журналіста Бориса Райтшустера.

Вечір відкрила ректор УВУ д-р Ярослава Мельник. Розглядаючи хроніку останніх подій в Україні, учасники круглого столу намагалися дати відповіді на низку актуальних питань, які викликали гостру та жваву дискусію серед учасників круглого столу.

Проф. М. Мозер наголосив, що політична бездіяльність Віктора Януковича призвела до виникнення Евромайдану, учасники якого стали жертвами репресій. В цей час у російських, а також окремих західних засобах масової інформації подавалась викривлена інформація про події на Евромайдані, зокрема наголошувалось на окупації України „праворадикалами". Проф. М. Мозер закликав західних журналістів в першу чергу стежити за подіями в Україні, а не орієнтуватися на Москву.

Обговорюючи питання путінської пропаґанди щодо утисків російської мови в Криму та у східніх реґіонах України, М. Мозер і В. Костюк зауважили, що жодна інша мова в Україні не є так добре захищена, як російська. Референдум, який відбувся в Криму за участи озброєних „зелених чоловічків", був цілком нелеґітимним.

П. Гількес та Д. Штюдеман наголосили, що завоювання української території є для Росії важливою стратегічною ціллю, досягнення якої супроводжується масивною пропаґандою, з притаманними їй конкретними схемами брехні, перекрученням фактів та маніпулюванням авдиторією.

На думку Б. Райтшустера, Володимир Путін своїми діями хоче принести в Україну дестабілізацію та хаос. Він служив у КҐБ і створив у Росії систему, в якій КҐБ існує далі. Політичний режим В. Януковича сповідував проросійські ідеї та настрої, здійснював спроби послаблення української держави, армії, мови, науки та культури. Державні позиції займали особи з російським громадянством. Б. Райтшустер висловив думку, що економічні санкції проти Росії можуть бути ефективним засобом, щоб зупинити аґресію Росії.

П. Гількес та Д. Штюдеман наголосили на необхідності фінансової та експертної підтримки України з боку Евросоюзу та США. При цьому Україна повинна також багато зусиль докласти самостійно. Вибори – це велика надія для майбутнього України.

Президія круглого столу в Українському Вільному Університеті (зліва): проф. Міхаель Мозер, Дітмар Штюдеман, Вадим Костюк, Борис Райтшустер, Петер Гількес. (Фото: Андрій Довганюк)

Під час круглого столу в Українському Вільному Університеті. (Фото: Андрій Довганюк)

НОВІ ВИДАННЯ

Незабутнє – про голод, про хліб…

Михайло Герець

За сприяння Дослідної Фундації ім. О. Ольжича в США у 2013 році у видавництві „Терем" в Луцьку вийшла книжка Андрія Бондарчука „Знімали в тайзі кіно про хліб", з підзаголовком „Непокарані вбивці нації". Це видання було присвячене 80-річчю найтрагічнішої події в історії України – свідомо організованого Москвою винищення українського народу масовим голодом.

Книжка складається з двох частин, які себе взаємно доповнюють. Перша частина – це художньо-документальна повість з описом страшних подій, котрі довели до знищення 10 млн. українців, з них майже половина – діти. Наслідки цього жахливого московського злочину тяжіють над Україною досі.

В першому розділі автор розповідає про село Гостина, 1,500 мешканців якого були позбавлені життя мученицькою голодною смертю протягом 1932-1933 років. Вижило лише 17 осіб. Спорожніле село було заселене переселенцями з корінної Росії. Присутність нащадків цих переселенців в Україні дає тепер привід для кремлівського каґебіста Володимира Путіна послати московських завойовників, щоб вчинити новий злочин проти України та її народу.

Страшні картини народовбивства, описані в повісті, знаходять своє підтвердження в другій частині книжки – „Непокарані вбивці нації". Тут подані документи, статистика Голодомору та спогади тих, хто пережив ті страшні часи.

У вступному слові до цього видання Левко Лук'яненко, багатолітній політв'язень совєтських тюрем, народний депутат першого скликання, пише: „Шановний читачу! Віднайди дещицю часу і прочитай цю книгу журналіста, письменника, мого колеґи по роботі в історичному парламенті, що проголосив Незалежність України… Розповідь ця страшна. Але вона допоможе осмислити гірку правду про наше трагічне минуле, про те, як нас знищували, аби нація українців щезла,

(Закінчення на стор. 16)

ІНТЕРВ'Ю: „Україна – мій біль і моя радість"

Братіславська „Правда", одна з центральних словацьких газет, 26 березня вмістила інтерв'ю словацького публіциста Владиміра Янцури з патріярхом словацької україністики 98-річним Миколою Неврлим – закордонним членом Національної Академії Наук України. Ниже друкуємо скорочений варіянт тексту цієї розповіді у перекладі Івана Пасемка (Київ) і Миколи Мушинки (Пряшів, Словаччина).

– Чи стежите Ви за розвитком теперішньої української кризи?

– Від самого початку і дуже уважно.

– Чи там залишилась у Вас якась рідня?

– Так, у Києві мешкають донька і зять Григорій Булах, український поет і перекладач словацької літератури.

– Чи розпадеться Україна? Деякі експерти пропонують федералізувати її. Чи не було б це виходом з тяжкої ситуації?

– Федеративний устрій України у цій кризовій ситуації був би лише на руку сепаратистам, а в кінцевому результаті привів би до розпаду держави.

– Як Ви сприймали лютневі події Евромайдану? Там було насправді все, образно кажучи, що не відповідало „церковним правилам"?

– Це була революція, що досягла кульмінаційного пункту за період сотень років боротьби українського народу за справжню незалежність.

– Але ж хіба Україна не отримала свою незалежність в 1991 році, після розвалу Радянського Союзу?

– Тоді вона стала самостійною, але залежности від „старшого брата" не позбулася. Мене мучило, що навіть після 20 незалежних років не здійснилась національна ідея України, що є основою кожної національної держави. Більшість її політичних провідників – це безбарвні олігархи, кар'єристи і яничари.

– Два близькі східнослов'янські народи – і стільки взаємного непорозуміння, неприязні чи пак ворожнечі! Що, власне, залишилось від ідеї слов'янської єдности?

– Ідея слов'янської єдности народилась у лоні поневолених слов'янських народів. Вона мала сприяти збереженню їхньої ідентичности, перешкодити германізації, мадяризації, русифікації та іншим формам денаціоналізації. До цієї справи чимало зусиль прикладали і словацькі будителі і представники національно-визвольного руху – Ян Коллар, Павол Йозеф Шафарик, Людовіт Штур й інші.

Однак, у Росії слов'янофільство дуже швидко перетворилося на панрусизм. Після польського повстання в 1830 році, яке російська армія втопила в крові, позиція решти слов'янських народів щодо Росії різко змінилася. Вони зрозуміли, що Росія пригноблює власне слов'янське населення. Національно свідома українська інтеліґенція виступила проти царської політики. Шевченко висловлював переконання, що й Україна дочекається „свого Вашінґтона", тобто поводиря до національної волі.

– Повернімось ще на хвилиночку до царської Росії. Адже ви там народилися?

–Так, у Ростові-на-Дону, який знаходиться на відстані 100 кілометрів від кордону з Україною. І я прийшов там на світ ще за останнього російського царя Миколи II, за три місяці до скинення з престолу.

– Як Ваші батьки опинилися в Ростові?

– Це довга історія. Мій батько Ярослав Неврлий був сином чеського залізничника в Чернівцях, на Буковині, і галичанки Євгенії Целевич. Батько приятелював з Іваном Франком, який допоміг йому закінчити гімназію і спонукав його до навчання в університеті. Він студіював там німецьку та латинську мови, згодом викладав ці мови. Одружився з Ольгою Рудинською. Під час Першої світової війни поїхали з мамою до Ростова-на-Дону, а після проголошення Української Народної Республіки переїхали до козацького містечка Томаківки в Дніпропетровській області.

– Що було далі з Вашою родиною?

– Певен час ми мешкали в Полтаві, тобто в центральній Україні, але коли там більшовики ув'язнили кількох професорів, батько з нами переїхав до Червонограду (тоді це був Христинопіль), в західній Україні. Пізніше родина повернулася на схід до Харкова. В Куп'янську батько викладав німецьку мову в сільськогосподарській середній школі. Я у цьому місті закінчив 1931 року основну школу, почав навчатися у Харківському транспортному технікумі. Це був уже початок 1930-их років, я зацікавився літературою. Мав щастя побувати на вечорі поезії Миколи Хвильового. Його виступ я запам'ятав на все життя.

(Закінчення на стор. 16)

ПАНОРАМА ЖИТТЯ В УКРАЇНІ

Створено гурток пластунів „Морські котики"

Олександер Костирко

ЧЕРКАСИ. – У тижневику „Свобода" 16 травня було вміщено розповідь Юрія Гладкого про морський табір Пласту, що відбувся минулого року на Дніпрі. Інструктором з морської справи у таборі був викладач Черкаського клюбу юних моряків Олександер Калько, в минулому – військовий моряк.

Він дуже зацікавився пластовим рухом і при Клюбі юних моряків створив гурток пластунів „Морські котики". Допомогав у створенні гуртка священик Української Православної Церкви Київського патріярхату о. Володимир (Педько).

В гуртку тепер п'ять пластунів: Назар Набережний, Арсен Мінько, Стас Тіщенко, Влад Гренадир та Олександер Калько-молодший, 10-річний син морського інструктора, пластуна-сеньйора, голови міської організації Спілки офіцерів України.

Гурток орієнтований на військово-морський вишкіл і наступного літа братиме участь у таборі юних моряків, відвідає в Києві Майдан та військовий ліцей ім. Івана Богуна.

На знаменитій козацькій чайці „Спас" юні моряки 22 травня відвідали Канів в пам'ять про перезахоронення Тараса Шевченка в Україні.

О. Калько розповідає: „Коли я ознайомився з діяльністю Пласту, то був приємно вражений тим, що велике число юнаків та юначок віком 11-16 років при непомітній присутності дорослих дає собі раду і має порозуміння з іншими групами у великому пластовому братстві. Було також відкриттям побачити багато дівчат у одностроях, бо виявилося, що масові і діяльні дівочі гурти – швидше правило у Пласті, ніж виняток".

О. Калько у 1987 році закінчив у Санкт-Петербурзі (тоді це був Ленінґрад) вищу військово-морську інженерну школу і 30 років служив на великих кораблях Північної фльоти СРСР та Росії.

Олександер Калько з пластунами гуртка „Морські котики" у Черкасах. (Фото: Олександер Костирко)

Музеї України приймали нічних гостей

Олександер Костирко

ЧЕРКАСИ. – 18 травня музейні працівники всього світу відзначили своє професійне свято. Це єдиний день у році, коли музеї відкривають свої двері вночі. Саме в цей день у Києві і по всій Україні було здійснено загальноевропейський проєкт „Ніч у музеї". Вхід до музеїв, виставкових залів і ґалерій буде переважно безкоштовним.

Зокрема у Києві до акції долучилися „Мистецький Арсенал", Київський музей-квартира Павла Тичини, ґалерія мистецтв „Лавра", Національний художній музей, Музей мистецтв ім. Богдана та Варвари Ханенків, Музей Івана Гончара. „Ніч у музеї" провели музеї Дніпропетровська, Одеси, Харкова, Херсона, Кіровограду, Бережан, Львова.

17 травня у Черкаському художньому музеї теж побували гості. Перед входом до музею була виставка-продаж виробів майстрів міста. Можна було переглянути виставку Заслуженого художника України Миколи Прокопенка з Одеси, черкаських художників Максима Гладька, Татьяни Черевань. Майстер-кляси запрошували спробувати свої здібності в народній керамічній іграшці, соломоплетінні, виготовленні жіночих в'язаних прикрас.

Закінченням було вогняне дійство на вулиці біля музею.

Під час майстер-кляси у Черкаському художньому музеї. (Фото: Олександер Костирко)

Хори співали у тривожний час

Олег Ткаченко

СКЕЛЬКА, Запорізька область. – 17 травня в селі відбувся четвертий фестиваль-конкурс „Співочий степ", який організувало обласне Товариство „Просвіта" ім. Тараса Шевченка за підтримки департаменту освіти і науки, молоді та спорту обласної адміністрації, Клясичного приватного університету і товариства „Проґрес" міста Розівки.

Головним завданням фестивалю було залучення дітей сільських шкіл области до української культури та духовности через пісню.

Деякі діти не могли приїхати через провокації московського аґресора, тому з 11 колективів, які подали заявки, у конкурсі виступили шість хорів. Перше місце присуджено хорові Василівської школи (художній керівник Андрій Мальченко).

Гостем фестивалю був зразковий колектив бандуристів Центру дитячої та юнацької творчости міста Василівки.

Спонзорували фестиваль Олег Шостак – керівник провідної української компанії з виробництва кухонного посуду в Мелітополі, Ярослав Пенгрин – директор товариства „Проґрес" з Розівки, газети „Слово Просвіти" та „Дніпрові пороги".

Організатори фестивалю-конкурсу „Співочий степ".

В Ізраїлі відкрили...

(Закінчення зі стор. 10)

овища через власне бачення, палітру фарб, фабулу картин. Оптимізм і життєрадісність народили безліч сюжетів, які привели художницю до створення полотен про історичне минуле України, вікові традиції, за допомогою яких вона передає процес формування української культури, побудованої на християнських релігійних цінностях.

Подорожуючи Україною, художниця відвідала Гуцульщину, Буковину, Волинь, Полісся і створила цикли „Традиційний український жіночий головний убір", „Мандрівники в часі" та інші.

У багатьох картинах оспівана жінка та її велике призначення. „Все обертається навколо жінки – вона метафізична вертикаль, через яку проходять вселенська енерґія, основа світобудови, прорив у вічність. Жінка – початок усього, і мені хотілося підкреслити цю містичну, сакральну суть. Жінка неймовірно пластична, в ній є крихкість і ніжність. Вона – квітка, яку потрібно опікати і оберігати. Але скільки ж сили у цієї квітки!" – так думає художниця і творить жіночі образи.

О. Петренко зауважила на вечорі, що у виставці відчутне ставлення художниці до своєї країни, її історичного минулого, природи рідної землі. Вона несе людям естетичне задоволення, можливість думати і аналізувати.

На відкритті виставки прозвучали українські народні пісні у виконанні солісток хору „Романтики". Виступили ізраїльська поетеса Валентина Чайковська, яка пише українською мовою, письменник Олександер Деко, директор Українського культурного центру Олена Іванчук. В червні експозиція переїде до Єрусалиму.

„Україна – мій біль...

(Закінчення зі стор. 13)

Це могло бути десь за рік до його трагічної смерті, це вже були роки Голодомору.

– Як пережила ті страшні часи Ваша сім'я?

– Щоб не померти з голоду, батько поїхав до Посольства Чехословачини в Москві і як чех дістав документи для повернення на батьківщину. Ми опинились у Галичині, яка тоді була в межах Польщі, а вже звідти переїхали на Закарпаття. Батько викладав в Ужгороді у жіночій педагогічній школі німецьку і українську мови. Там він написав навіть і видав граматику української мови, яка мала велику популярність серед учнів. Я закінчив там середню школу і почав працювати як помічник учителя. Однак, це тривало недовго, тому що настала нацистська Мюнхенська змова, почався розпад Чехословаччини, угорське військо окупувало Закарпаття.

Ми переїхали до Праги. У Празі діяв Український Вільний Університет, який виник за сприяння Президента Томаша Г. Масарика Я почав в УВУ студіювати україністику, а у німецькому Карловому університеті (чеські вищі школи німці позакривали) взявся вивчати славістику. У мене було чимало прекрасних викладачів, я там запізнався з багатьма українськими письменниками-еміґрантами, учасниками так званої Празької поетичної школи – Євгеном Маланюком, Леонідом Мосендзом, Юрієм Кленом, Олегом Ольжичем, Оленою Телігою та Оксаною Лятуринською. Однак, найближчими мені були Маланюк і Ольжич.

– Про українських поетів-еміґрантів довго не можна було писати ні на їхній батьківщині, ні у нас. Ви здійснили цю працю першопрохідця ще в 1960-ті роки, тут, у Словаччині, під час політичної відлиги, коли Ви, крім першої словацької монографії про Тараса Шевченка, ознайомили читачів з творчістю українських поетів-модерністів Богдана Антонича, Дмитра Фальківського та інших. Але чому Ви переїхали до Братислави?

– В 1956 році Дослідний педагогічний інститут в Братиславі пошукував методиста для українських шкіл, які тоді виникали у східній Словаччині. Там я вперше в житті знайшов цілком пристойний заробіток і можливість зайнятися наукою. Однак, ця праця стала продуктивною після мого приходу до Словацької академії наук.

– Десять років тому Ви стали ініціятором відкриття меморіяльної дошки, присвяченої перебуванню у Братиславі Григорія Сковороди. Чим Вас приваблює постать цього „мандрівного" поета та філософа?

– Приблизно в тому часі, коли словак Даніель Крман відвідав Полтаву, зустрічався з гетьманом Іваном Мазепою, Сковорода подорожував по Італії та Угорщині, був також у Братиславі. На мою думку, це не була випадковість, і саме ця подорож мала великий вплив на формування молодого Сковороди як мислителя европейського формату. Саме він поміж першими орієнтував Україну на Европу.

– У літературознавчих часописах просто таки безперервно виходять Ваші статті. Це щось дивовижне – щоб майже 98-річна людина так активно працювала науково. Чому приписати таємницю Вашої життєздатности?

– Праця мене тримає над водою. А ще батьківський досвід. Батько все життя керувався рекомендаціями німецького мислителя і психотерапевта Себастіяна Кнайпа. Дещо з цього прищепив і мені. „Важливо не лише жити, але і як жити". „У всьому мусить бути міра". Якомога більше світла і руху. Щоденно закінчую днину принаймні півгодинною прогулянкою по навколишніх вуличках.

– Бажаєте дожити до 100?

– Так, адже мені не вистачає до сотні вже тільки два роки! Вірю, що Україна до того часу дістанеться до Европейського Союзу, і українцям житиметься тоді краще.

Незабутнє – про голод...

(Закінчення зі стор. 12)

як така...".

А далі – немов передчуваючи сучасну кризу в Україні, на східніх кордонах якої стоїть московська орда, а в межах Української дежави безкарно діє агентура Кремля, – Л. Лук'яненко пророчо додає: „На жаль, гострота проблеми не щезла і нині... Чи відчує суспільство цю небезпеку, чи зробить висновки з гіркої історії?".

Революційні події на Майдані Незалежности від грудня минулого року до березня цього року дають всі підстави вірити, що Україна – незнищенна.

Після вступного слова вміщені спогади А. Бондарчука про його зустрічі з відомим нам американським історіком Джеймсом Мейсом, під впливом якого волинянин і написав повість „Знімали в тайзі кіно про хліб". Цей твір починається присвятою: „Світлій пам'яті Джеймса Мейса, який присвятив своє життя Україні, мужньо відкрив світові страшну правду про спланований жахливий злочин проти мого народу – геноцид...".

Книжка А. Бондарчука „Знімали в тайзі кіно про хліб" – попри дуже сумну і болючу тему, цікаво написана та відповідно ілюстрована. Книга має 210 сторінок, у твердій оправі, і може стати окрасою для будь-якої бібліотеки. Ціна книжки – 20 дол. Її можна замовити, виставляючи чека на: Olzhych Research Foundation, Inc., за адресою: Michael Heretz, 95 Orient Way, Apt. 4-F, Rutherford, NJ 07070.

Ратерфорд,
Ню-Джерзі

СПОРТ

Шість футбольних команд України гратимуть у Європі

НЬОН, Швайцарія. – 1 червня Союз європейських футбольних асоціяцій (УЕФА) оголосив список усіх учасників Ліґи чемпіонів і Ліґи Европи на сезон 2014-2015 років.

Від України виступатимуть шість команд – дві у Лізі Чемпіонів та чотири у Лізі Европи.

У Лізі чемпіонів чемпіон України, яким наразі є донецький „Шахтар", розпочне свої виступи у найпрестижнішому клюбному турнірі Европи відразу з групового етапу. Жеребкування даної стадії заплановане на 28 серпня.

Дніпропетровська команда „Дніпро" вперше за роки незалежної України здобула путівку до Ліґи чемпіонів. Клюб не є новачком у цьому турнірі, адже він двічі доходив до чвертьфіналів Чаші чемпіонів за часів СРСР (у 1985 та 1990 роках).

Свого першого суперника у кваліфікації „Шлях нечемпіонів" команда отримає 18 липня. УЕФА не допустив турецьку команду „Фенербахче" до участі у турнірі, тому у груповий етап від цієї країни потрапила команда „Галатасарай", а ймовірним суперником „Дніпра" став „Бешикташ". Свої змагання „Дніпро" має 29-30 липня та 5-6 серпня.

У разі успіху дніпропетровці потраплять до кола плей-оф, жеребкування котрого призначене на 8 серпня. Тут уже суперники будуть набагато серйознішими. Змагання мають відбутися 19-20 та 26-27 серпня. Якщо „Дніпро" виграє, то на команду чекатиме груповий етап Ліґи чемпіонів.

Тепер перейдемо до Ліґи Европи. Приємна новина – київська команда „Динамо" перейшла на коло вище, оскільки володар трофею „Севілья" здобула пряму путівку у груповий етап як п'ята команда чемпіонату Еспанії, а володар чаші Еспанії „Реал" гратиме у Лізі чемпіонів. Вперше клюб з України отримав пряму путівку до групової стадії турніру. Жеребкування заплановане на 29 серпня.

З кола плей-оф свій шлях, після річної перерви, пов'язаної з дискваліфікацією, розпочне харківський „Металіст", бронзовий призер України. Жереб кинуть 8 серпня, а зустрічі відбудуться 21 та 28 серпня.

„Чорноморець" стартуватиме з третього кваліфікаційного кола. У разі виходу у наступний етап потрібно буде підраховувати коефіцієнти, хоча й у колі плей-оф „Чорноморець" має хороші шанси бути у статусі фаворитів, адже заробив чимало точок у євросезоні, що минув. Жеребкування третього етапу відбору призначене на 18 липня, а змагання заплановані на 31 липня та 7 серпня.

Найпершою від України вийде на евроарену луганська „Зоря". Свого суперника команда отримає 23 червня. Цього дня кинуть жереб як першого кваліфікаційного етапу, так і другого, з якого і стартуватиме „Зоря", яка 17 та 24 липня повернеться у европейські змагання після 30-річної перерви. „Зоря" замінить у Лізі Европи донецький „Металурґ", дискваліфікований через борги.

Можливі деякі зміни після апеляцій команд і рішень судів.

(„Чемпіон")

Школі в Манчестері...

(Закінчення зі стор. 9)

ні о. Володимир Сампара – парох з Манчестеру, о. Євген Небесняк – парох з Болтону, о. Ярослав Рій – парох з Брадфорду й колишній довголітній парох в Манчестері, митрофорний протоєрей Богдан Матвійчук, а також почесний гість з Українського Католицького Університету Мирослав Маринович.

Голова Спілки українських вчителів Євгенія Мандзій вручила грамоти за довголітню і віддану працю в школі Вірі Тимчишин, К. Тишкул, Олі Додд, М. Савдик, І. Мокляк, І. Куць, З. Мітчел. А Василю Шаблінському було вручено почесну грамоту і його портрет в ролі св. Миколая, яку він виконує вже понад 60 років.

Святкові вітання висловили колишня вчителька і голова Товариства бойків Ніна Гринаш, голова Батьківського комітету Петро Лось, о. Є. Небесняк, голова місцевого гуртка Об'єднання українських жінок Марія Робінсон, голова осередку СУМ Павло Окопський, випускниця школи 1999 року Зоряна Юрчишин, голова місцевого відділу Союзу українців Британії Богдан Рутковський, який запросив до слова М. Мариновича, котрий подарував школі пам'ятну ікону.

Ведучими концерту були випускники Софія Тимчишин, Марта Долчук, Максим та Михайло Тишкули під керівництвом вчительки Оксани Лешко. Першим виступив хор „Кобзар" під керівництвом випускника школи Стефана Мандзія, склад якого становлять члени хору „Воля" осередку Спілки Української Молоді в Манчестері та співочий колектив з осередку Ковентрі.

Продовжили концерт інсценізація „Тополі" Т. Шевченка, у якій головну ролю зіграла Вікторія Андрусишин, декламація вчительки О. Лешко, учнів Олега Мака та Данила Криси, Софії Сампари, танець „Ляльки" у виконанні ансамблю „Поділля" під керівництвом Лінди Шляхетко, танці Школи ім. Петра Дністровика під керівництвом хореографа Марії Бабич. Старші діти заспівали „Пісню про рушник" з акомпаніяментом на саксофоні Дениса Кохана, яку підхопили всі присутні в залі.

На кінець всі учасники концерту вийшли на сцену і заспівали гимн „Ще не вмерла Україна!".

Після офіційної частини присутніх пригощали стравами, які приготувала Лібра Дзундза.

Українські школи...

(Закінчення зі стор. 8)

фанія Домарадська, Оксана Корнят, Марія Сорока, Вікторія Коростіль, Таня Куцап, Віктор Міклош і Андрій Данилюк.

У перервах між врученням свідоцтв та подарунків з екрану вітали випускників Міністер освіти і науки України Сергій Квіт, народні депутати – письменниця Марія Матіос, Народний артист України Богдан Бенюк, президент Мистецької аґенції „Територія А" Олександер Бригинець, Заслужений журналіст України Володимир Ареєв, голова Української Всесвітньої Координаційної Ради Михайло Ратушний та інші, а також Сашко Положинський – провідник гурту „Тартак". Вітання були зфільмовані у Києві з ініціятиви президента УККА Тамари Олексій.

Усім випускникам були вручені цінні подарунки та грошові винагороди кредитівок за їхню старанність у навчанні. Окремі школи підготували літературні композиції з нагоди свята, які представили під час вручення свідоцтв про освіту. Випускники Уляна Білаш та Марко Завадівський висловили подяку вчителям, батькам та усій громаді за допомогу у навчанні і гарне свято.

На закінчення офіційної частини вечора востаннє для випускників пролунав шкільний дзвінок.

Свято спонзорували Український Народний Союз та Українська Американська Федеральна Кредитова Спілка „Самопоміч".

Газ як зброя...

(Закінчення зі стор. 6)

ських громадян в Абхазії і Південній Осетії.

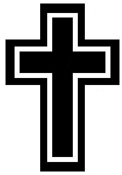
Для Росії перше після 1991 року використання армії задля зовнішньої експансії минулося безкарно. Водночас був створений небезпечний прецедент. З поліпшенням економічного стану спокуса використовувати армію проти слабкого супротивника в уряду Росії не зникла, а зросла. Ризик військового вторгнення для країн, що межують з нею, став абсолютною реальністю.

На відміну від клясичної військової інтервенції Грузії 2008 року, військову операцію в Україні російське керівництво поєднує з економічним тиском. Є щось незвичне (і цинічне) в тому, що окупацію України Росія супроводжує вимогами до неї виплатити мільярди долярів за постачання російського газу в ще не окуповані частини. А власне, і в окуповані теж, тому що російський газ отримували і Крим, і Донецька й Луганська області.

Дивно, що ці абсурдні правила гри прийняв і покищо не зформований уряд України. Він досі відмовляється усвідомити (і пояснити населенню), що Росія оголосила Україні війну. Обурене голосіння Києва щодо „віроломних" нападів „терористів" на українські землі – межа наївности. Час зрозуміти, що переговори про нові умови постачання газу – відволікаючий маневр російського керівництва; що найближчим часом постачання російського газу в Україну все одно припинять під тим чи іншим приводом. У такій ситуації Україні слід поводитися інакше: виставити російському керівництву рахунок за військові дії проти неї, зокрема – за анексію Криму. До сплати Кремлем цього рахунку і повернення Криму Україна всі розмови про минулі борги й майбутні платежі російській стороні, зокрема й за постачання газу, має вважати передчасними.

Україні час позиватися до Росії, а не виправдовуватися щодо прострочених платежів за газ. Від березня цього року не лише Україна, а весь цивілізований світ має справу з державним рекетом Росії, що не відрізняється від атомного шантажу. Немає жодної різниці між фразою „здайтеся, бо вимкнемо газ" і „здайтеся, бо натиснемо ядерний ґудзик". Газ у руках російського уряду є лише одним з різновидів зброї масового ураження. Газовий шантаж Кремля – своєрідна проба перед військовим вторгненням в Европу. З ворогом треба боротися його ж зброєю, зокрема – виставляючи рахунки на мільярди.

Про автора: Юрій Фельштинський – російсько-американський історик, мешкає у США.

Зі смутком повідомляємо родину, друзів і знайомих, що 9 червня 2014 року відійшов на вічній спочинок на 92-му році свого надзвичайного життя наш Батько, Дідусь, Вуйко, Стрийко та Родич,

св. п. Юрій Олесницький

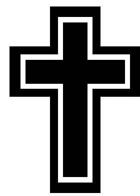
Юрко народився в Станиславові у липні 1922 року під Польщею в родині Федора і Софії з Гуглевичів Олесницьких, як третий з чотирьох синів. Пережив своїх братів, д-ра Богдана, мґр. Остапа, та наймолодшого брата Ігоря.

Залишив у смутку сина Олександра, доньку Анетку Боув з чоловіком Фрейком, внука Раяна Пуорро, колишню дружину Люцину, братанків д-ра Марка, Нестора, Тараса, Любодара, Мирона Олесницьких з дружинами, дітьми і внуками, братанницю Марусю з доньками і внучкою, та ближчу і дальшу рідню в Америці, Канаді, Австралії і Польщі.

Ветеран Польської Армії Андерса і Французького закордонного Легійону, вязень Польської тюрми і також був засланий на Сибір, де пережив півтора року заслання. Був запрошений виступати в американськім фільмі Бов Жесте. Родинний, щедрий і цікавий світом, на емеритурі їздив по цілому світі відвідуючи родину в Канаді, Австралії й Европі.

Парастас був відправлений 20 червня 2014 року в похоронному заведенні Литвин і Литвин, Union, а 21 червня буде відправлена Панахида о годині 9:00 ранку, в Церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж.

Вічна Йому пам'ять!

У глибокому смутку повідомляємо рідних та приятелів, що в неділю, 25 травня 2014 року, відійшов на вічний спочинок дорогий Батько, Дідусь та Прадідусь

св. п.

Микола Кунцьо

народжений 25 квітня 1919 року в Бориславі, Україна.

У глибокому смутку залишилися:

діти - Любомира з чоловіком Стефаном
- Стефан з дружиною Цецилією
- Леся з чоловіком Тедом

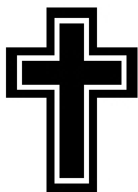
внуки - Данило з дружиною Марією
- Таїса з чоловіком Джіт
- Михайло

правнук - Дам'ям

Панахида була відправлена в неділю, 1 червня 2014 року, в Т. М. Quinn Funeral Home в Асторії, Н. Й.

Похоронні відправи відбулися 2 червня 2014 року в Українській католицькій церкві Чесного Хреста в Асторії, а відтак на Українському католицькому цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями і знайомими, що 29 травня 2014 року, на 86 році життя відійшов від нас у Божу вічність наш найдорожчий Чоловік, Батько і Дідуньо

св. п.

Роман Юрій Свистун

Лісовий Чорт – Архидідько Дрозд

народжений 17 вересня 1928 року в Копиченцях.

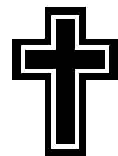
Ходив до ґімназії в Холмі. Коли німці з ґімназії забирали молодих хлопців, він і з іншими вступив до українського юнацтва. Був юнаком при летуньській артилерії. По війні закінчив ґімназію в Д.П. таборі Карлсфельд. Закінчивши студії працював в Америці головним механічним інженером у фабриці Скіннер Енджин Компани, де мав змогу їздити в інші країни світу. Окрім праці, був активний і в громадським житті: в хорі „Думи", в Самопомочі, в Пласті, в українські школі, в спорті - головно у відбиванці, де був тренером молодої дружини в Пасейку, Ню-Джері. Переїхавши на Фльориду став активним членом в Культурно-Осьвітньому Осередку св. Андрія та в католицкій церкві, співав у громадським і церковним хорах.

Похоронні відправи відбулися 2 червня 2014 року в Соборі Входа в Храм Пресвятої Богородиці в Норт-Порті, Фльорида.

Залишилися в глибокому смутку:

дружина - Орися
донька - Ліда
донька - Христя Криницька з чоловіком Олесем і дітьми: Іванною ДеШазо, Стефою і Мартою
син - Андрій з дружиною Джуді і сином Натаном та донькою Джулі
син - Орест з дружиною Тересою
сестрінок - д-р Петро Рівес з дружиною Крис і доньками: Аймі, Емелі, Лорен, і Каролен
родина Остоповичів; отец Йосиф Остопович
хрещенники - Роман Баторфальви з дружиною Лесею
- Юрій Баторфальви з донькою Христиною
та ближча і дальша родина в Америці, Канаді і в Україні.

Вічна Йому пам'ять!

У глибокому смутку повідомляємо, що 9 червня 2014 року, в Балтиморі, Мд, відійшов у вічність

св. п.

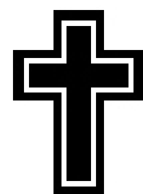
Володимир Телюк

нар. 8 вересня 1938 року в Україні

чоловік Ліди Сушко
св. п. Іванни Кравець
батько Петра з дружиною Наталією
Івана
дідо Keegan, Адріани, Степана та Соломії
брат Юрка з дружиною Mary

Похоронні відправи відбулися 14 червня 2014 року в Українській католицькій церкві св. Михаїла

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 26 травня 2014 року, проживши 97 років, упокоївся в Бозі, наш найдорожчий Тато, Дідо і Прадідо

св. п.

Осип Куйбіда

народжений 22 серпня 1916 року в селі Букачівці, Івано-франківська область.

У глибокому смутку:

доньки: Оксана Станько з чоловіком Юрієм
Наталка Линч з чоловіком Роналдом
внуки: Стефан Станько з дружиною Меґен і дітьми Раєн і Ферра
Адріян Станько
Патрик, Тимі, і Емилі Линч
шваґер: Олесь Іванишин з дружиною Мері з родиною
сваха: Сузен Линч

родина в Україні

Панахида відбулася в п'ятницю, 30 травня 2014 року в похоронному заведенні Union Funeral Home, Union, NJ.

Похорон відбувся в суботу, 31 травня 2014 року в Українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., а відтак на католицькому цвинтарі св. Духа, Hamptonburg NY.

Вічна Йому пам'ять!

Пожертви в пам'ять Осипа Куйбіди можна складати на:

St. Basil Seminary
195 Glenbrook Rd.
Stamford CT 06902
